

Intro

ห้องทำงานของกรรมการผู้จัดการถูกตกแต่งด้วยสไตล์
โมเดิร์นรัสติก ผนังสีเทาอลดลายคล้ายกับหินธรรมชาติ มองดูแล้ว
เหมือนอยู่ในเคบินไม้แถบชนบท ม่านสองทางด้านซ้ายมือของห้อง
ถูกรูดมาปิดบังแสงอาทิตย์จากนอกหน้าต่างไปจนหมด แต่ห้องก็ยัง
สว่างเพราะไฟทุกดวงในห้องถูกเปิดไว้

หลังได้ะทำงานตัวใหญ่คือร่างโปร่งบางในชุดเสื้อเชิ้ตสีดำและ
กางเกงสแล็กสีเทา นัยน์ตาที่ล้อมรอบด้วยแพขนตาสีเข้มหลุบลง
แสงไฟจากเพดานสะท้อนจนเกิดเป็นเงาทาบบนแก้ม มองไปแล้ว
ราวกับกำลังหลับฝันยาวไกล

สรภัญญ์เอนหลังแนบสนิทกับเก้าอี้ทำงาน เลิกสนใจกอง
เอกสารและแฟ้มมากมายตรงหน้าอย่างสิ้นเชิง สมมติทั้งหมดเหมือน
ล่องลอยหายไปไหนสักที่ จวบจนกระทั่งประตูห้องทำงานถูกเคาะ
หลังเอ่ยอนุญาตเบา ๆ ในลำคอ มันก็ถูกผลักเข้ามาด้วยฝีมือผู้ช่วย
ในชุดสูทเนียบตั้งแต่หัวจดเท้า

“เอ๋มดีครับ คุณลมมาแล้ว”

“ให้เข้ามาเลย”

เสียงคนพูดฟังดูเอื่อยเฉื่อย แม้แต่สีหน้าเองก็ไม่ได้แสดงออกมากกว่านั้น เขาทำแค่ยัดตัววางแขนเอาไว้ตรงขอบโต๊ะ มองร่างสูงสมส่วนของชายคนหนึ่งซึ่งค่อย ๆ ก้าวเท้าเข้ามาในห้องไม่วางตา

ใบหน้าคมคาย คิ้วเข้มพาดเฉียง สันจมูกเว้ารับกับหน้าผากไล่ต่ำลงมาถึงลำคอและลูกกระเดือก ร่างที่แม้จะสวมชุดดูเรียบง่ายแต่ก็มองออกมา ผิวสีเข้ม ๆ และกล้ามเนื้อที่ซ่อนอยู่ภายในจะต้องสร้างความตื่นตาตื่นใจให้คนมองได้แน่ ๆ

ไม่เลว...สราญชอบผู้ชายผิวสีแทนชนิด ๆ แบบนี้ที่สุด

ดูไม่ต่างจากเมื่อก่อนเท่าไรเลย...

ท่าทีเกียจคร้านของคนที่นั่งหลังโต๊ะทำงานหายไป เขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูง พอขึ้นแล้วก็พบว่าส่วนสูงของตัวเองอยู่เพียงแค่ปลายจมูกของอีกฝ่ายเท่านั้น

สราญส่งยิ้ม ไม่ได้คิดจะปิดบังดวงตาพราวระยับ

“สวัสดีครับ”

มือบางยื่นออกไป รอจนกว่าอีกฝ่ายจะเดินเข้ามาใกล้มากกว่าเดิมและยื่นมือมาจับเอาไว้

“ครับ”

เสียงก็ทุ้มเสนาะหู

แม้จะเห็นแล้วว่ากำลังถูกนัยน์ตาที่เหมือนจิ้งจอกคู่้นั้นของสราญมองสำรวจ แต่นอกจากค้อมศีรษะลงเล็กน้อยอย่างสุภาพให้เกียรติแล้วก็ไม่ได้มีท่าทีอื่น ๆ อีก

“นั่งสิครับ ได้ยินว่าคุณกลับมาจากไซตังงานพอดี หวังว่าคงไม่ว่าอะไรนะที่เรียกมาตอนนี้”

“ครับ”

สราญนึกติดใจกับการไว้ตัวสร้างระยะห่างของอีกฝ่ายขึ้นมา ก้มมองกระดาสือที่สอดอยู่ในแฟ้มใส่ก่อนเอ่ยว่า “ผมเห็นจาก

ข้อมูลว่าคุณเรียนจบวิศวกรรมโยธาจาก MIT¹ มา...”

ดวงตาซึ่งทางขึ้นขึ้นไปมองคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม ทันเห็นว่าอีกฝ่ายผงกศีรษะรับ คิ้วเข้มคูนั่นเลิกขึ้นเล็กน้อย อาจจะตั้งใจและไม่เข้าใจเจตนาของสราญ

“คุณอาจจะไม่คุ้นหน้าผม ผมเพิ่งเข้ามารับตำแหน่งได้แค่ไม่กี่เดือน ผมชื่อสราญ”

“ผมรู้จักคุณ มีปัญหาตรงไหนก็แจ้งมาได้เลยครับ”

“เรียกวิทยุก็ได้นะ”

“...”

“เคยมีคนบอกหรือเปล่าว່ว่าคุณเป็นคนพูดน้อย”

พูดถึงขนาดนี้แล้วอีกฝ่ายก็ยังมีแค่ปฏิกิริยาชะงักไปเพราะความแปลกใจเล็กน้อย สราญเลยยกไหล่เล็กน้อย แล้วเปลี่ยนท่าทางอีกครั้ง หนนี้โน้มเข้าไปใกล้คนที่นั่งอยู่ฟากตรงข้ามมากขึ้นกว่าเดิม

“โอเค ถ้างั้นผมเข้าเรื่องเลยก็แล้วกัน...”

ลมมองใบหน้าสละสลวยของคนที่มีตำแหน่งเป็นถึงกรรมการผู้จัดการนี่ ถึงจะมีใบหน้าแบบนั้น แต่แน่นอนว่าเป็นผู้ชายทั้งแท่ง ตั้งแต่หัวจดเท้า นัยน์ตามีเสน่ห์คูนั่นจึงตรงมาอย่างเปิดเผย ทว่าก็ดูมีเลศนัย ตามคมหยุดนิ่งตรงไฟเม็ดเล็กๆ ที่ร่อนน้ำตาอยู่ครู่หนึ่ง แต่ก็ไม่ได้มีความคิดเห็นหรือความรู้สึกใด ๆ อยู่ภายในสมอง

“ที่ผมเรียกคุณมาเพราะมีเรื่องจะขอร้อง” น้ำเสียงนุ่ม ๆ นั้นเจิบไปประยะหนึ่ง “ตั้งแต่วันพรุ่งนี้...ผมอยากรบกวนให้คุณช่วยมาเป็นสามีของผมหน่อย”

ประโยคขอร้องที่ไม่เหมือนกับการขอร้องครั้งนี้ทำให้แว่นดวงตาคมกริบของคนฟังเปลี่ยนแปลงไป

¹ MIT (Massachusetts Institute of Technology) สถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์ (เมืองแคมบริดจ์ ประเทศสหรัฐอเมริกา)

Saran 1

“ตกลงว่าเป็นวันมะรืนนี้หลังเลิกงานเข้าใจไหม แกก็
ขับรถไปรับหนูจิบที่บ้านเขาด้วย”

“วันนั้นผมไม่ว่าง”

คนฟังขมวดคิ้วแน่น มองใบหน้าของลูกชายที่บัดนี้กำลัง
ก้มหน้าก้มตาใช้ช้อนตักข้าวต้มปลาเข้าปากด้วยท่าที่เอื่อยเฉื่อย
อย่างไม่ค่อยพอใจนัก

“ถ้าอย่างนั้นวันศุกร์ล่ะ”

“วันนั้นผมก็ไม่ว่างเหมือนกัน”

“วันเสาร์?”

“ครับ พ่อน่าจะจะได้ไม่ว่าง”

ชยางกูรแทบรักษาสีหน้าดี ๆ ในยามเช้าเอาไว้ไม่อยู่ นึกอยาก
ต่อว่าลูกชายตัวเองหลายประโยค แต่ก็ไม่อยากทำให้บรรยากาศ
ย่ำแย่ เลยได้แต่กลืนคำพวกนั้นลงคอไปก่อน

“ถ้าวันไหนว่างวันไหน บอกมา พ่อจะไปนัดทางนั้นเขาใหม่”

“พ่ออาจจะฟังแล้วหงุดหงิด แต่เสียใจด้วย ผมไม่ว่างสักวัน

เลยครับ”

“รัญ!”

“เอาไว้อีกสิบปีข้างหน้าผมอาจจะพิจารณาดูก็ได้ว่าว่างวันไหนบ้าง” คนพูดกวาดข้าวต้มคำสุดท้ายเข้าปาก วางช้อนก่อนเอื้อมมือไปหยิบแก้วน้ำขึ้นดื่ม ไม่หันไปมองคู่สนทนาสักนิด

“แกจะทำตัวขวางโลกแบบนี้ไปถึงเมื่อไหร่ หา! น่าจะรู้แหละว่าที่พ่อทำไปทั้งหมดนี้ก็เพื่อตัวเองทั้งนั้น”

“ผมก็บอกพ่อไปหลายครั้งแล้วนี่ครับ เรื่องให้ผมกลับมาไทย ผมก็ยอมกลับมาแล้ว ให้เข้าทำงาน ผมก็ไปทำแล้ว แต่เรื่องแต่งงานอะไรนี่ขอทีเถอะครับ พ่อดูละครมากไปหรือเปล่า ดูตัวแต่งงานอะไรพวกนี้มันน่าจะเลิกได้แล้วมั้ง”

“ก็บอกไปแล้วไง ที่พ่อทำแบบนี้ก็เพราะแก่นั่นแหละ”

คำพูดทำนองนี้อีกแล้ว...

“งั้นเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าคู่ตัวของพ่อเป็นผู้ชายเมื่อไหร่ ผมยินดีจะไปให้ วันนี้เลยก็ได้”

“งามหน้าอะสิ!” ขยายกรรณลึงตา แทบอยากจะหยิบต้นหอมซอยที่แม่บ้านเสิร์ฟมาในถ้วยเล็ก ๆ ข้างมือโยนใส่หัวลูกชายสักกำสองกำ “แกควรจะมีอะไรแบบนี้ได้แล้ว อยู่ต่างบ้านต่างเมืองพ่อเย็นปากไปบอกไปอะไรกับแกมากไม่ได้ อ้อ ถึงบอกไปแกก็ไม่ฟังก็เถอะ แต่ตอนนี้แกกลับมาอยู่ที่บ้านแล้ว ในอนาคตเดี๋ยวก็ต้องรับผิดชอบบริษัท มีหน้าที่การงาน ถึงตอนนั้นมีหน้ามีตาเป็นใหญ่เป็นโต เรื่องเพศเดียวกันพวกนี้ก็ต้องพอได้แล้ว”

สรณหยุดนิ่งไปจึ่งหะหนึ่ง คำพูดยาวเหยียดของพ่อซึ่มซับเข้าไปหมุนวนอยู่ภายในจนมันกลั่นออกมาเป็นปฏิกิริยาต่อต้าน ร่างโปร่งยืมแกน ๆ วางแก้วน้ำลงแล้วว่าเสียงเนือย “พอก็ารู้อยู่แล้วว่าผมเป็นเกย์ พุดไปก็เท่านั้น”

“แกก็แค่หลงผิดชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้นแหละ”

“...”

“ไปตามนัดซะ”

“ผมมีงาน”

“มีเรื่องด่วนอะไรก็ให้กันย์ช่วยจัดการให้ ไม่ต้องกลัวมีปัญหา
หรือก กันย์เข้าทำงานที่บริษัทก่อนแกซะอีก”

“...” ดวงตาของคนฟังไหววูบขึ้นมา แต่แค่เสี้ยววินาทีก็หาย
ไป

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนปรายไปทางคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามตนเอง
เวลานี้ฝ่ายนั้นผุดรอยยิ้มเจื่อนขึ้นมา ก้มหน้าลงน้อยๆ จนมอง
เห็นแค่กลุ่มผมกลางศีรษะ จากที่เงียบอยู่แล้วยิ่งเงียบและราวกับ
ว่าพยายามจะกดตนเองให้กลืนหายไปกับบรรยากาศมากกว่าเดิม
เห็นแล้วสราญก็ได้แต่ยิ้มเยาะ

“ถ้าอย่างนั้นก็ให้กันย์ไปดูตัวแทนทะเลยสิ ก็ถูกพอเหมือนกัน
นี่ สุดท้ายก็ต้องเข้ามาทำงานรับหน้าที่อะไรในบริษัทไม่ต่างจากผม
จะเป็นใครก็เหมือนกันนั่นแหละครับ”

“ไม่เหมือน ที่พอให้แกไปเจอหนูจิบนี่ก็เพราะจะได้เลิกสนใจ
เพศผิตๆ อย่าง...”

“พอเถอะครับ พอพูดเรื่องนี้หลายหนแล้ว ผมก็ตอบไปหลาย
หนแล้วเหมือนกัน ผมจะไปทำงานก่อน ไว้เจอกันครับ” สราญเอ่ย
ประโยคนั้นเป็นประโยคสุดท้ายก่อนจะผุดลุกขึ้นยืนทันที เอื้อมมือ
คว้าเบลเซอร์สีกรมท่ามาถือไว้ แล้วเดินผ่านประตูบานสูงออกไป
อย่างรวดเร็ว แม้ว่าจะมีเสียงทักท้วงใดๆ ตามหลังมาก็เหมือนปิดหู
ปิดตาไม่รู้ปู้

สราญก้าวคุ่มๆ ไปทางรมัสแดงสีแดงของตัวเอง พอเข้าไป
นั่งประจำที่หลังพวงมาลัยได้เขาก็เอนหลังพิงเบาะก่อนปล่อยลม
ร้อนๆ ผ่านริมฝีปาก

เดี๋ยวก็ดูตัว เดียวก็ผิตเพศ เดียวก็กันย์

สราญเปื้อนเต็มทีแล้ว ตั้งแต่กลับมาจากอเมริกาเมื่อสี่เดือนก่อน ทุก ๆ วันเขาต้องวนเวียนอยู่กับเรื่องพวกนี้จนแทบจะเป็นบ้าชีวิตที่เต็มไปด้วยสีสันและความสบายอกสบายใจของเขาถูกลิดรอนไปจนหมด

สราญเป็นเกย์...ใช่ เขารู้รสนิยมตัวเองมาลึกพักแล้ว แต่ไม่เคยพูดออกมาตรง ๆ หรือแสดงให้เห็น ใครรอบข้างเห็น กระทั่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่นิวแฮมป์เชียร์ อาจจะเพราะอายุที่มากขึ้น ทั้งสิ่งต่าง ๆ รอบตัวมันค่อย ๆ ทำให้สราญเริ่มกล้าที่จะไตร่ตรองหลาย ๆ สิ่งและกล้าที่จะยอมรับในตัวเอง

ถึงจะเปิดเผยไปเต็มร้อยว่าตัวเองชอบแต่ผู้ชายไม่ได้ เพราะมีชื่อเสียงของนามสกุลห้อยตามหลังอยู่ หลายคนคิดว่าเขาเป็นพวกผู้ชายก็ได้ ผู้หญิงก็โอเค สังคมยังไม่เปิดกว้างจนสุดก็จริง แต่ก็เริ่มได้รับการยอมรับมากขึ้นเรื่อย ๆ การที่สราญออกไปเดทกับเพศเดียวกันไม่ได้เป็นเรื่องน่ารังเกียจหรือผิดแผกในสายตาเพื่อนและคนรู้จักเหมือนที่ฟ่อมอง

แต่เพราะเป็นอย่างนั้นนั่นแหละมัน ที่ทำให้พอรู้เรื่องและรีบเรียกตัวเขากลับมาทันทีที่จบปริญญาโท

“ปวดหัวฉิบ” ปากเล็ก ๆ พิมพ์ออกมาพร้อมกับยกมือขึ้นมาνωดตรงหว่างคิ้วเบา ๆ

สราญติดเครื่องยนต์ก่อนจะเหยียบคันเร่งพามันเคลื่อนที่ออกไปจากบ้านหลังใหญ่ของตระกูลไวโรจน์พิมพ์ซ์

ตอนนี้เขาดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการผู้จัดการของบริษัทศิริพรฯ ดีเวลลอปเมนต์ ซึ่งคนที่เป็นซีอีโอก็พ่อของเขานั่นแหละ ปีนี้สราญอายุยี่สิบสี่ การที่กลับมาฝึกงานแค่ไม่กี่เดือนก็ขึ้นรับตำแหน่งเป็นถึงกรรมการผู้จัดการทำให้ผู้บริหารหลายต่อหลายคนไม่มั่นใจและจับตามอง

ปู่เขาเป็นคนสร้างบริษัทอสังหาริมทรัพย์แห่งนี้ขึ้นมา ชื่อบริษัท

ก็ตั้งตามชื่อคุณย่า หลังจากท่านเสียชีวิตก็มอบให้พ่อดูแลต่อ หลังจากนั้นก็คงจะเป็นเขาอย่างที่เราๆ กัน ถัดจากเขาก็คงจะเป็นลูกชายของเขา...สืบทอดต่อไปรุ่นสู่รุ่น

แต่น่าเสียดาย สราญทำให้พ่อผิดหวัง

หากเลือกได้ ไม่มีลูกคนไหนหรอกที่อยากจะทำให้พ่อแม่ผิดหวัง แต่ถ้าจะให้เขาคิดความชอบที่แท้จริงของตัวเองไว้ แล้วหาผู้หญิงสักคนมาแต่งงานด้วย สราญก็ไม่สามารถทำร้ายคนคนนั้นได้จริงๆ

ไม่ใช่ทำร้ายแค่ผู้หญิงคนนั้น แต่ทำร้ายตัวเขาเองด้วย...

คิดเรื่องเครียดๆ มาตลอดทางจนกระทั่งมีแสงสีแดงเด่นแวบเข้ามาจอดยั้งที่จอดประจำ สราญปรับสีหน้าของตัวเองเสียใหม่ตอนก้าวเข้าไปในตัวตึก

ตึกสูงใหญ่ที่ดีไซน์ในสไตล์ผสมผสานแห่งนี้ก็เหมือนกับที่เป็นตึกซึ่งทำธุรกิจเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ โครงการภายในเครือศิริพรชามีหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นบ้านเดี่ยว บ้านแฝด คอนโดมิเนียม สไตล์การตกแต่งแบบร่วมสมัย มิดเซนจูรี² กระทั่งสไตล์เซโน³ แน่นนอนว่าความหลากหลายนี้ทำให้ยอดจองประสบความสำเร็จแทบทุกโครงการ

สราญไม่ปฏิเสธหรอกว่าเขาภูมิใจในตัวพ่อ ภูมิใจในครอบครัว แต่ถ้าหากให้พูดจริงๆ สราญไม่ได้ชอบการบริหารอยู่หลังโต๊ะทำงานแบบนี้ เขารักในงานศิลปะมากกว่า แม้ว่าจะขณะที่เลือกเรียนในมหาวิทยาลัยจะเป็นคณะบริหารเพื่อพ่อ แต่เขามักจะไปลงคอร์สศิลปะทุกครั้งที่มีโอกาส

“คุณรัญ”

² สไตล์โมเดิร์นในช่วงปี 1950-1960

³ สไตล์ที่สะท้อนถึงความเรียบง่าย ความไม่มี

“คุณกร สวัสดีครับ”

คนที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานหน้าห้องคือเจ้าของโบหน้าชาวตี
สวมแว่น และผมเรียบแปล้ที่สราญมองว่าเหี้ยล้นดี...คุณผู้ช่วยที่พ่อ
ส่งตัวมาให้คอยดูแลเขานั้นแหละ

“เมื่อวานเห็นสเตตัสในเฟซว่าไปกับสาว เป็นไงบ้างครับ ได้...
ใหม่” คนพูดทำมือแสดงสัญลักษณ์

“ได้อะไรครับ”

“ผู้ชายทำใส่ชื่อนาน่ารัก ๆ ยากนะ” สราญขาโบหน้าเหลอหลา
นั้น “ผมหมายถึงนั้นไง เช็กส์”

กรวิทย์หน้าแดงกำขึ้นมาทันที ร่างกายมีปฏิกิริยาถึงขนาด
กระทุ้งศอกใส่ต้นไม้ปลอมต้นเล็ก ๆ ที่ตั้งประดับอยู่บนโต๊ะจนตกพื้น

“พูดอะไรแบบนั้นครับคุณรัญ อีกอย่างเมื่อคืนผมไปกับเพื่อน
ตั้งหลายคน”

“อ้อ เสียหาย” ตาจิ้งจอกของสราญยังแหล่มองเป็นเชิงล้อเลียน
แต่ก็ไม่อยากแก้งต่อจึงตัดบท “คุณกรทำงานต่อเถอะครับ”

สราญผลักประตูห้องทำงานของตัวเองเข้าไปซึ่งแม่บ้านเข้ามา
เปิดไฟและเครื่องปรับอากาศเอาไว้ตั้งแต่เช้า ร่างโปร่งโยนเสื้อนอก
ส่ง ๆ ไปไว้บนเก้าอี้ จากนั้นทิ้งตัวตามลงไปอย่างแรง แต่ยังไม่ทันจะ
ผ่อนคลายอารมณ์ของตัวเอง ประตูห้องทำงานก็ถูกเคาะ พอเอ่ย
อนุญาตกรวิทย์ก็เปิดเข้ามาทันที ในมือของผู้ช่วยมีแฟ้มหนาสีดำ
ติดมาด้วย เมื่อเดินมาหยุดอยู่หน้าโต๊ะก็วางมันไว้บนนั้นก่อนเลื่อน
มาทางเขาช้า ๆ

“เอกสารจากท่านประธานครับ คุณกันยืรับนำมาให้ตั้งแต่
เมื่อวานตอนเย็น”

“ด่วนหรือ”

“พอสมควร แต่ก็ได้ด่วนถึงขนาดนั้นครับ”

เมื่อวานเขาออกไปธุระตามนัดเลยไม่ได้กลับเข้ามาที่บริษัท

อีก ถ้าสำคัญแทนที่จะเอาไปให้ที่บ้าน กลับเอามาวางหามะเอาไว้ตรงนี้...เขาควรจะแสดงความคิดเห็นยังงี้ดีละ ไม่อยากเจอหน้าเขาหรือว่าอะไรดี

ตาเรียวมองเพิ่มที่ว่าแล้วหรือตาลงน้อย ๆ

สรายุไม่ชอบกันย์ เขาหมั่นขี้น้ำน้องชายบุญธรรมของตัวเองโคตร ๆ อาจจะเพราะเขาเป็นพวกแสดงออกแบบเปิดเผย เลยค่อนข้างเกลียดการปกปิด ในใจอีกอย่าง ภายนอกอีกอย่างของกันย์มาแต่ไหนแต่ไร

พ่อเขารับกันย์เป็นลูกบุญธรรมตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน แม่เขาเสียไปตั้งนานแล้ว ในบ้านจึงมีแค่พ่อ เขา และน้องชายคนใหม่ ตอนนั้นสรายุอยู่ในช่วง ม. ต้น เป็นช่วงติดเพื่อนซึ่งอยู่แทบไม่ติดบ้าน เขาไม่ได้คิดว่ากันย์จะเข้ามาแย่งความรักจากพ่อไปเลย ยังอุตส่าห์ปฏิบัติราวกับเป็นพี่ชายแท้ ๆ ที่คลอตามกันมากับอีกฝ่ายเสียด้วย

จะว่าไปแล้ว...จุดที่ทำให้เขาและกันย์มีท่าทีแบบนี้ต่อกัน...ไม่ใช่สิ ต้องบอกว่าสรายุแสดงออกอย่างเปิดเผยว่าไม่ชอบกันย์ฝ่ายเดียวมากกว่า น้องชายบุญธรรมเขาเล่นละครเก่งเกินไป

กันย์ชอบทำเหมือนว่าตัวเองเป็นแค่คนมาขออาศัยในบ้าน วิโรจน์พิมุข ทำตัวน่าสงสารทั้งที่ละโมภโลภมากอยากรจะได้ความรักความเอ็นดูมากมายจากพ่อของเขา

ก็ทำไปเถอะ เป็นแค่เด็กที่อยากจะเรียกร้องทุกสิ่งทุกอย่าง คนหนึ่ง สรายุขี้เกียจจะไปสนใจด้วยซ้ำ และตอนนี้ก็คงจะยังเป็นแบบนั้นถ้าหากว่าเขาไม่บังเอิญไปรู้เรื่องหนึ่งเข้า...

เรื่องที่ว่า...กันย์คือลูกชายของผู้หญิงที่พ่อรัก

นี่คือเรื่องที่แย่ที่สุดในชีวิตของเขาแล้ว พ่อไม่ได้รักแม่ แต่รักผู้หญิงที่เป็นเพื่อนเก่ามานานแล้วต่างหาก เธอคนนั้นแต่งงานและใช้ชีวิตคู่กับสามีตัวเองไปแล้ว ถึงจะรู้แบบนั้น แต่พ่อก็ยังนึกถึง...

หลายปีต่อมา ทั้งคู่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต พ่อจึงไปรับลูกชายของบ้านนั้นมาเป็นลูกบุญธรรม ให้การดูแลทุกสิ่งทุกอย่างประหนึ่งลูกแท้ๆ ตอนที่เขาแอบเข้าไปในห้องทำงานแล้วเห็นทั้งเอกสารและรูปของผู้หญิงที่พ่อรัก สราญแสดงสีหน้ายังไง เขาเริ่มจำไม่ค่อยได้แล้ว แต่ความรู้สึกมันยังฝังแน่นอยู่ในใจไม่หาย

ถึงจะรู้ว่าความรักไม่ใช่สิ่งที่จะบังคับกันได้ แต่ไม่มีใครหรอกที่เมื่อรู้ว่าพ่อไม่ได้รักแม่แล้วจะกล้าพูดว่าไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดอะไรเลยออกมาได้เต็มปาก

สราญไม่อยากเห็นแม้แต่หน้าของกันย์ มองแล้วเขาอดนึกถึงแม่ผู้นำสงสารของตัวเองไม่ได้

ทำไมพ่อถึงทำแบบนี้...

คำถามนี้วนเวียนอยู่ในหัวมาหลายปี ยิ่งเห็นว่าพ่อตามใจลูกบุญธรรม แต่กลับบังคับเขาซึ่งเป็นลูกแท้ๆ ไม่ยอมรับแม้แต่ตัวตนจริงๆ ของเขา ความน้อยใจก็จุกแน่นแทบล้นออกมาจากคอหอยถึงขนาดคิดไว้สวาทไปไกลในตอนที่ตัวเองใจไม่แข็งพอว่า...พ่อไม่ได้รักแม่ แต่รักผู้หญิงคนนั้น แล้วเขากับลูกบุญธรรมล่ะ พ่อไม่ได้รักเขาเหมือนกับที่ไม่ได้รักแม่หรือเปล่า

ถึงจะบอกตัวเองอยู่ทุกวันว่าช่างมัน เขาไม่ได้คิดอะไร ไม่ได้คิดอะไรทั้งสิ้น แต่สราญก็รู้ว่ามันไม่ใช่อย่างนั้นเลย เขาคิด และนำมาถือเอาไว้จนสองมือหนักไปหมด

“...”

สราญหุบตาลง มือซ้ายที่ยกขึ้นมาแตะเอาไว้ตรงแก้มขยับปลายนิ้วไปมาเบาๆ แต่ช่วงจังหวะหนึ่งดวงตาที่ทางตาชี้ๆ นั้นก็กวัดไปมองคนที่ยืนสำรวจอยู่ตรงหน้าโดยไม่ทันให้ตั้งตัว

กรวิทย์สะดุ้งเบาๆ “คะ...ครับ?”

“มองผมแบบนั้นทำไม?”

“ก็...คุณรัญเหม่อ ผมเรียกแล้วไม่ได้ยิน ก็เลยคิดว่ามีเรื่องอะไร

เครียด ๆ หรือเปล่าล่ะครับ”

“นิดหน่อยครับ” สราญตอบแบบไม่ใส่ใจมาก ขยับมือที่เท้าคาง
 อยู่ไปพลั๊กแฟ้มออก “อันนี้เดี๋ยวก่อนจัดการ คุณเข้ามาก็ดี ผมมีเรื่อง
 จะถามคุณอยู่พอดีเลย”

“ครับ”

“คุณพอจะรู้จัก...พวกนายแบบ หรือผู้ชายหน้าตาดี ๆ ที่คุยก
 ง่าย ๆ บ้างหรือเปล่า หรือว่าแหล่งหาคู่อะไรก็ได้”

คุณผู้ช่วยที่ยืนทำหน้ามึนมันอยู่เปลี่ยนเป็นงุนงงในฉบับปล้น
 ตาที่อยู่ใต้เลนส์แว่นกรอบเหลี่ยมกะพริบถี่ ๆ

“ผู้ชายหน้าตาดี ๆ...หรอครับ แหล่งหาคู่?”

“อือฮิ”

“คุณรณจะเอาไปทำอะไรครับ”

“ถ้าพูดถึงแหล่งหาคู่ ผมก็ต้องเอามาหาคู่สิครับ”

สีหน้าคนฟังยิ่งพิลึกเข้าไปใหญ่ “คุณรณคิดจะหาคู่...”

“ผมไม่ค่อยมีคนให้ถาม คิดว่าคนที่รู้ข้อมูลเยอะ ๆ น่าจะเป็น
 คุณกร คนที่ร่ำเรียนมผมจริง ๆ จัง ๆ ก็มีแค่คุณคนเดียวด้วย ว่าไง”

คนที่นั่งพูดอยู่ตรงหน้าซ่อนตาขึ้นมอง ท่าทางแบบนั้นของ
 เจ้านายเขาแม้อวดหลายเดือนที่ผ่านมากรวิทย์จะเห็นจนชินแล้ว
 แต่หน้าสวย ๆ กับท่าทางที่หึงเห่หึงยั่ววนก็ทำให้เขาเผลอมองเป็น
 ประจำ

“ทีนเดอร์ตีใหม่”

“ไม่ได้เด็ดขาดเลยนะครับ” คนฟังส่ายหน้าหัวือ “ถ้าจะหาคู่
 ตามแอปฯ ตามเว็บไซต์เสี่ยงถูกหลอกลงสูงมาก หรืออาจจะมิแต่
 พวกที่หวังเรื่องบนเตียง แบบนั้นความรักไม่ยืนยาวหรอกครับ”

สราญเลิกคิ้ว เขาหัวเราะเบา ๆ ไม่ได้เอื่อยแก่ความเข้าใจผิด
 อะไรออกไป

พอเห็นว่าคนเป็นเจ้านายไม่ตอบ กรวิทย์ก็ส่ายหน้า “ผม...

ผมไม่รู้หรือครับ”

“ไม่รู้?”

“ก็ผม...ขอโทษนะครับ ผมไม่ได้มีรสนิยมแบบนั้นครับ”

“อ้อ ก็จริงของคุณ”

“ถ้าคุณรัญไม่ว่าอะไร ผมจะลองถามคนอื่นให้ล่ะครับ” กรวิทย์พูดเป็นมั่นเป็นเหมาะ

“ขอบคุณคุณมาก แต่ไม่ต้องจริงจังเท่าเรื่องงานก็ได้ล่ะครับ”

คนที่ยืนอยู่ยิ้มแหยๆ อดเลียบๆ เคียงๆ ถามออกไปอีกไม่ได้

“คุณสราญอยากจะหาคนรักหรือครับ”

“ประมาณนั้นแหละ คุณกรจะเอาไปบอกพ่อผมก็ได้ล่ะ”

กรวิทย์ชะงัก สีหน้าเปลี่ยนไปฉับพลัน รีบพูดละล่ำลึง “ผมไม่ทำแบบนั้นหรอกครับ ผมเคยบอกคุณรัญแล้วนี่นาว่าตัวเองจะไม่ทำอะไรนอกเหนือขอบเขตงานเด็ดขาด”

“...”

“คุณชยางกูรให้ผมมาทำงานกับคุณรัญก็จริง แต่ผมไม่ได้เป็นสายหรือว่า...”

“รู้แล้วครับ รู้แล้ว ผมแค่หยอกเล่นเฉยๆ น้า”

“ก็คุณรัญ...”

“เอาเป็นว่าผมขอโทษก็แล้วกัน แต่ถ้าเป็นแบบที่คุณพูดมาก็ดี คุณไม่ต้องซีเรียสหรอก ไปทำงานต่อเถอะครับ”

กรวิทย์ได้แต่ยืนนิ่งมองกรอบหน้าได้รูปของคนที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน แม้ว่าอีกฝ่ายจะยกมือขาวๆ ขึ้นมาโบกไล่แล้ว แต่เขาก็ยังไม่ได้ออกไปในทันที

คุณสราญเป็นกรรมการผู้จัดการที่เขารับหน้าที่คอยช่วยเหลืองาน รวมทั้งแนะนำรายละเอียดงานต่างๆ ก่อนหน้านั้นกรวิทย์ไม่เคยวาดภาพหรือจินตนาการภาพลูกชายคนโตของคุณชยางกูรมามาก่อนว่าจะเป็นคนแบบไหน แค่คิดเอาไว้ว่าจะต้องเก่งมาก ๆ แน่ ๆ เพราะ

เรียนจบจากวิทยาลัยดาร์ตมัธ⁴ ในข้อมูลก็บอกว่าพูดได้ตั้งสามภาษา
 ซึ่งก็...เป็นคนเก่งจริง ๆ นั่นแหละ ถ้าตั้งใจสงสัยข้อมูลใด ๆ
 ของบริษัท แค่เขาอธิบายรอบเดียวก็เข้าใจ แถมวิเคราะห์ได้อย่าง
 ลึกซึ้ง แต่ถึงอย่างนั้นกรวิทย์ก็พอจะมองออกกว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คน
 ทะเยอทะยาน หรือจะให้พูดตรง ๆ ก็คือดูไม่ได้มีความสนใจอะไรกับ
 การบริหารในบริษัทของพ่อตัวเองสักเท่าไร เวลาคูด้วยก็ไม่ไ้
 คอยแต่เรื่องงานเคร่งเครียดอย่างที่เขาคเคยเจอจากบรรดาเจ้านาย
 คนก่อน ๆ หากว่าไม่พูดจาเย้าแหย่ บางหนยังคุยเรื่องซุบซิบตลก ๆ
 ด้วยซ้ำไป

ถ้าตัดท่าที่เอื่อยเฉื่อยนี้ออกไป กรวิทย์ก็ล้าพันทรงเลยว่า
 คนคนนี้จะต้องทำผลงานออกมาได้ดีกว่านี้แน่ ๆ

“คุณรัญ ข้าวเที่ยงครับ”

สรานูที่นั่งเอนตัวอ่านเอกสารอยู่หลังโต๊ะทำงานเล็กคิ้ว เยง
 หนาขึ้นมองก็เห็นผู้ช่วยเดินถือมื่อเที่ยงที่ใส่จานให้เรียบร้อยแล้ว
 เข้ามา

“ขอบคุณมากครับ คุณละ ก็นหรือยัง”

“ผมจะออกไปทานข้างนอกกับคุณรุ่งนะครับ คุณรัญอยากได้
 อะไรไหม เอาเค้กร้านเดิมไหมครับ ผมจะแวะซื้อกลับมาให้”

“ไม่ต้องหรอกครับ คุณกรตามสบายเลย”

พอโบกมือ ฝ่ายนั้นก็ค้อมตัวด้วยท่าที่จริงจังเสียจนโอเวอร์
 ก่อนหันหลังเดินออกไป

สรานูยังนั่งอ่านเอกสารต่ออีกสักพัก ผ่านไปเกือบยี่สิบนาที

⁴ Dartmouth College (แฮนโอเวอร์ นิวแฮมป์เชียร์) วิทยาลัยเอกชนหนึ่งในสมาชิก
 ไอวีลีก ประเทศสหรัฐอเมริกา ขึ้นชื่อด้านบริหารธุรกิจและแพทยศาสตร์

ถึงยึดตัวไปเลื่อนจานอาหารที่ผู้ช่วยยกมาให้มาตรงหน้า หยิบชิ้น
ส้อมขึ้นมาตักอาหารเข้าปาก ระหว่างนั้นตาก็มองเอกสารที่ตัวเอง
เปื้อนแสนเบื่อไปด้วย

มีเวลาพักชั่วโหม่งกว่า ๆ กินมือเที่ยงเสร็จเขาก็กดปุ่มขอกาแฟ
จากแม่บ้าน ลูกชิ้นเย็นบิตชีเกียจ เอาแต่นั่งก้มหน้าอ่านเอกสารมา
ตั้งแต่เช้า ตาก็ล้า ปวดกล้ามเนื้อไปหมด ร่างโปร่งตืดสินใจเดินออก
จากห้องทำงาน ก้าวลงบันไดข้างลิฟต์ไปยังสวนลอยฟ้าตรงชั้นลอย
ซึ่งอยู่ระหว่างชั้นผู้บริหารกับแผนกด้านล่าง

พื้นที่นี้ถูกจัดให้เป็นสวนหย่อมขนาดเล็กสำหรับพักผ่อน
สราญเดินทอดน่องเข้าไปด้านใน ลมร้อน ๆ ในยามเที่ยงพัดโกรกจน
กลุ่มผมปลิวลู่ไปด้านหลัง

เพราะเป็นช่วงพักเที่ยง ทุกคนคงออกไปกินข้าวกันหมด เลย
ไม่มีใครอยู่แถวนี้สักคน สราญหย่อนสะโพกลงบนม้านั่ง ยึดขา
เอนตัวอย่างสบายอารมณ์ กะว่าจะพักสายตาดูเงา ๆ คนเดียวครู่
หนึ่ง แต่กลับได้ยินเสียงพูดคุยของคนสองคนลอยมาเข้าหูเสียก่อน
“ไซตงานก็คืบหน้าไปเยอะแล้วใช่ไหมครับ”

“มากกว่าครึ่งแล้ว”

“ฟิล์มยังทำงานเร็วประจำเลย”

คือเล็กของสราญยับยันทันที ปรายตาไปทางต้นเสียงโดย
อัตโนมัติ โทนเสียงแผ่วเบาเหมือนคนขี้อายแบบนี้...

น้องชายบุญธรรมของเขา กับ...ใครบางคน

เก้าอี้ตัวยาวที่สราญนั่งอยู่ตอนนี้ตั้งอยู่ด้านหลังระแนงไม้สูง
ใต้ที่ร่ม ทั้งยังมีต้นเถาวัลย์ปลูกเอาไว้ระโยงระยาง สองคนที่มาใหม่
เลยไม่เห็นเขา แต่สราญมองเห็นฝ่ายนั้นชัดเจน

ร่างเล็ก ๆ ของกันย์อยู่ในชุดสูททำงานเรียบร้อยตั้งแต่หัว
จดเท้า ขณะพูดก็หันไปส่งยิ้มบาง ๆ ให้ร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ
ไปด้วย สราญยับตัวด้วยความสนใจ แบนหน้าสรวลเข้ากับระแนงไม้

แล้วมองลอดผ่านช่องเล็ก ๆ นั้นไป

พนักงานในบริษัท?

อาจใช่ ระยะห่างที่ไกลพอสมควรทำให้เห็นได้ไม่ชัดเท่าไรนัก แต่เรดาร์ในการมองผู้ชายหน้าตาดีของสรณบอกมาว่าอีกฝ่ายมีหน้าตาและรูปร่างเข้าข่ายนั้น

“จริงด้วยครับ วันก่อนกันย์ได้ยื่นพีแม็กซ์พูดถึงหนังเรื่องหนึ่งกับฟิล์มแล้วนึกอยากดูขึ้นมาบ้าง เลยไปหาแลกคะแนนจากแอปฯ มา กันย์ได้มาสองใบ”

“ตัวหนัง?”

“ครับ ถ้าว่าง...ฟิล์มไปด้วยกันกับกันย์ไหม”

มุ่มปากคนที่แอบดูอยู่ยกขึ้นสูง

นี่เธอลูกชายคนที่อยู่ในโอวาทของพ่อ...ทำที่อ่อยผู้ชายได้อย่างมืออาชีพนี่มันอะไร ภาพลวงตาหรือไง

“แม็กซ์พูดกับพี่? เรื่องอะไร พี่จำไม่ได้แล้ว”

“นี่ๆ เรื่องนี้ครับ เดี่ยวกันย์เปิดให้ดู” กันย์ยิ้มกว้าง ล้วงมือเข้าไปหยิบโทรศัพท์ออกมาอย่างกระตือรือร้น ทั้งคู่โน้มใบหน้าเข้าไปจ้องมองตรงหน้าจอพร้อมๆ กัน

คนหนึ่งร่างเล็ก อีกคนสูงใหญ่ ยืนอยู่ใกล้ชิดท่ามกลางธรรมชาติ มองๆ ไปแล้วช่างเป็นภาพที่โรแมนติกจริง ๆ

สรณอยากจะหัวเราะ

ก่อนหน้านี้เขาพอจะมองรสนิยมของกันย์ออกอยู่แล้ว แม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่ได้แสดงออกโจ่งแจ้ง แต่จะใช้คำว่าพวกเดียวกันเลยมองกันออกมาเปรียบเปรยก็ได้ พ่อมักจะพูดอยู่บ่อยๆ ว่ากันย์เป็นคนเรียบร้อย ไม่ค่อยสนใจเรื่องเพศหรือความรัก ตั้งแต่เล็กจนโตก็ไม่เคยคบใครมาก่อน

ครับๆ เรียบร้อยจริง ๆ

ใจคนอยากจะควบคุม สรณมีความคิดชั่ว ๆ ขึ้นมาแวบหนึ่งว่า

สมน้ำหน้า...ลูกบุญธรรมที่พ่อมองว่าดืบนักหนาเองก็กำลังทำให้พ่อ
ผิดหวังเหมือนกัน แต่อีกใจกลับรู้สึกสงสาร

ถึงสรานจะเกลียดกันย์ แต่เขาก็เคยคิดว่าตัวเองทำให้พ่อ
ผิดหวังมาแล้ว อย่างน้อยถ้ามีใครสักคนสามารถทำให้พ่อรู้สึกภูมิใจ
ได้ สักวันสรานอาจจะเลิกเกลียดน้องชายบุญธรรม แล้วหันมา
ขอบคุณก็ได้

“เอ่อ อยากไปไหมครับพี่ลม...”

“หนึ่งสี่? เราดูได้เหรอ”

“ก็ถ้าพี่ลมชอบ กันย์ก็ดูได้นะครับ ตอนที่ฟังพวกพี่คุยกันกันย์
เองก็สนใจ”

“ก็ได้ เราร่างวันไหน พี่จะไปรับ”

สรานวางแก้วกาแฟข้างตัว ไม่ได้สนใจน้องชายบุญธรรม
ที่กำลังตลกดีใจ เอาแต่จับจ้องไปยังร่างของคนที่ยืนอยู่ข้างๆ ในหัว
นึกอยากจรรู้เรื่องของอีกฝ่ายขึ้นมา...

จากที่พระอาทิตย์ดวงโตส่องสว่างกลางศีรษะ เวลานี้ก็
ค่อยๆ ลดระดับต่ำลง ใรร้อนจัดยามกลางวันเริ่มเปลี่ยนเป็นสายลม
อ่อนๆ เหล่าคนที่นั่งทำงานหลังขดหลังแข็งในตึกสูงใหญ่เริ่มกระปรี-
กระเปร่า พวกกันซ์ตดาร์นคอมพิวเตอร์ เก็บของลงกระบ่า หยอย
กลับบ้านไปพักผ่อน

สรานเหลือบมองนาฬิกาดิจิทัลที่ตั้งอยู่ข้างๆ ลูกตุ้มเหล็ก
โมเมนตัมบนโต๊ะ เขายังมีเอกสารที่ต้องจัดการเหลืออยู่อีกนิดหน่อย
ดูว่าวันนี้คงได้กลับช้าอีกแล้ว

“คุณรัญ...คุณรัญครับ เอ็มดี!”

“หือ ครับ?”

มัวแต่จ้องๆ จ้องๆ เอกสาร กว่าจะรู้สึกตัวว่ามีคนเคาะเรียก
เงยหน้าขึ้นมองก็เห็นว่าบานประตูถูกแง้มเปิดออกแล้ว กรวิทย์โผล่

เข้ามาแค่หัว ส่งยิ้มแหยๆ ให้

“คือผมจะมาบอกว่าผมกลับก่อนนะครับ”

“อ้อ เดินทางดี ๆ ครับ” คนพูดพยักหน้าแล้วก็ลงอ่านเอกสารต่อ แต่พอนึกอะไรขึ้นมาได้ก็รีบเงยหน้า “เดี๋ยวครับ คุณกร”

“ครับ?”

“ขอเวลาสักเดี๋ยวลีครับ ไม่เกินสิบนาที”

กรวิทย์แปลกใจ แต่ก็พยักหน้าอย่างเต็มใจ ก่อนจะเดินเข้ามาหยุดหน้าโต๊ะทำงานตัวใหญ่

“คุณรู้จักคนที่ชื่อลมหรือเปล่า”

“ลมหรือครับ”

“ใช่ น่าจะเป็นชื่อเล่นนะ ทำงานในบริษัทเราเนี่ยแหละ”

แม้สีหน้าจะยังแปลกใจอยู่ แต่สมองของคนเป็นเลขาฯ ก็ประมวลผลตามคำถามนั้น นึกไปถึงคนที่ชื่อลมทั้งหมดที่รู้จัก แต่ใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาที ใบหน้าของเจ้าของชื่อคนหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในหัวทันที

“คุณลม...ผมรู้จักครับ แต่ไม่รู้ว่าเป็นคนเดียวกับที่คุณรณธามหรือเปล่า เพราะผมเองก็ไม่ได้รู้จักพนักงานทุกคนด้วย”

สรณศุภรางในลำคอหลังได้ฟัง “น่าจะเป็นคนเดียวกันนั่นแหละ”

ถ้ารู้จักกับน้องชายบุญธรรมของเขา ฝ่ายนั้นก็คงเป็นที่รู้จักของพนักงานคนอื่น ๆ อยู่ไม่มากก็น้อย สรณศุภรางเพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่นาน เทียบกับคนอื่นแล้วเขาแทบไม่รู้จักใครเลย

“แล้วคุณลมของคุณเป็นใคร ทำงานตำแหน่งอะไร”

“คุณลมไม่เชิงเป็นพนักงานในบริษัทหรอกครับ เขาเป็นหัวหน้าทีม บริษัทจริง ๆ ของเขาเป็นบริษัทวิศวกรที่เราจ้างมา เขาคู่มือให้เราหลายโครงการแล้วครับ แล้วก็ทำงานดีด้วย คุณลมเขาเก่งพอสมควรเลยนะครับ ผมรู้จัก แต่ว่ามีโอกาสคุยด้วยผ่าน ๆ แค

ครึ่งสองครึ่งเอง”

สรณูฟังคำชมแบบไม่กึ่งของผู้ช่วยตัวเองอย่างสนใจ

“เหวอ แล้วเขาอายุเท่าไร มีแฟนหรือยัง”

“เท่าที่รู้ ปีนี้อีสิบเก้าแล้วครับ ส่วนเรื่องคนรัก เอ่อ...อันนี้ผมไม่ทราบ”

“...”

คิวคนฟังยื่นเข้าหากันหน่อย ๆ

“ในข้อมูลน่าจะมีแจ้อยู่ล่ะครับ”

ข้อมูล? จริงสินะ...

“ถ้าคุณไม่รีบกลับ ช่วยไปเอาข้อมูลของคุณลมคนนี้มาให้ผมหน่อยได้ไหม”

“เอ๊ะ ตอนนี้อยู่เหวอครับ”

“ใช่ แต่ถ้าคุณรีบกลับก็ไม่เป็นไรนะ บอกมาก็พอว่าผมจะไปขอข้อมูลเขาได้จากที่ไหน”

ได้ฟังแบบนี้มีหรือคนจริงจังกับงานอย่างกรวิทย์จะปล่อยผ่านไปง่าย ๆ “เดี๋ยวผมรีบไปเอามาให้ครับ เวลานี้ฝ่ายบุคคลน่าจะยังไม่กลับ คุณรณูรอสักครู่ล่ะครับ”

“ขอบคุณ คุณนี่เป็นผู้ช่วยดีเด่นของผมเลยนะ”

ได้รับรอยยิ้มหวาน ๆ จากสรณู แม้กรวิทย์จะไม่ได้ชอบผู้ชาย แต่ก็อดหน้าแดงหูแดงร้อนเห่อขึ้นมาไม่ได้ เขายกมือเกาหัวแล้วหัวเราะแหย ๆ ด้วยท่าทางโง ๆ ออกมา แต่ยังไม่ทันหมุนตัวเดินออกไปจัดการตามคำสั่ง เสียงนุ้มติตจะเอื่อยเอื่อยของคนเป็นเจ้านายก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง

“ถ้าเป็นไปได้ คุณกรไปนัดเขามาพบผมเลยดีกว่า”

“นัดพบเลยเหวอครับ”

“อือ วันพรุ่งนี้ก็ได้ เอาเป็นเวลาที่ฝ่ายนั้นเขาสะดวกนั้นแหละ ปกติเขาต้องไปไซต์งานนี่”

“อา...”

“ตามนั้นแหละครับ รับประทานคุณกรแล้ว”

แม้จะยังไม่เข้าใจ แต่กรวิทย์ก็พยักหน้ารับ “เข้าใจแล้วครับ คุณรณรอนผมแป๊บหนึ่งนะครับ”

คนที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานยิ้ม มองตามหลังคุณผู้ช่วยที่เดินหายออกจากห้องไป หลับตาลงมองเอกสารที่วางอยู่ตรงหน้าตัวเองอีกหน แต่ว่าสมองและสมาธิกลับไม่ได้จดจ่ออยู่ที่มันอย่างเช่นตอนแรก จนกระทั่งอีกหลายนาที่ต่อมาที่ผู้ช่วยกลับมาพร้อมแฟ้มเอกสาร แววดาสรายก๊วยก็ยิ่งเปลี่ยนแปลงไป

Saran 2

ตามข้อมูลที่ได้มา หัวหน้าทีมวิศวกรมีชื่อว่า อนิละ อินโชติ นอกจากดูแลและควบคุมทีมที่จุดก่อสร้างแล้ว อีกฝ่ายยังรับหน้าที่ตรวจแบบ ถอดแบบ และประมาณราคาด้วย ดังนั้นถึงได้ไป ๆ มา ๆ ระหว่างบริษัทกับไซต์งานอยู่บ่อย ๆ ทีมของเขาไม่ใช่ทีมวิศวกรของบริษัทศิพรรษา ดีเวลลอปเมนต์โดยตรง แต่เป็นทีมวิศวกรที่จ้างมาจากอีกบริษัทหนึ่ง

บริษัทนั้นมีชื่อว่าเอที คอนสตรัคชั่น

เมื่อหาข้อมูลลึกลงไปอีก สราญพบว่าบริษัทดังกล่าวเป็นบริษัทขนาดเล็กซึ่งคอยรวบรวมทีมวิศวกรเพื่อส่งไปตามบริษัทต่าง ๆ ตามที่ได้รับการว่าจ้างเข้ามา ถึงจะเป็นบริษัทที่เพิ่งก่อตั้ง แต่ก็กำลังเจริญเติบโตไปในทิศทางที่ดี

ส่วนเจ้าของ...ก็คือคุณลมคนนั้นนั่นแหละ

ข้อมูลที่สราญได้มาจากกรวิทย์ไม่ได้มีมากมายขนาดนี้หรอก ที่เหลือสราญค้นมาด้วยตัวเอง

ลมเป็นคนเก่งอย่างที่กรวิทย์ว่า เขาสามารถทำทั้งงานบริหาร

และลงพื้นที่ได้ด้วยตนเอง เข้าใจว่าเป็นเพราะบริษัทยังเป็นบริษัทเล็ก ๆ การลงมือทำงานบางอย่างเองจึงไม่ใช่เรื่องยาก แถมยังสร้างชื่อเสียงได้ไวอีกด้วย

ส่วนอีกเรื่อง เป็นเรื่องที่ไม่ค่อยมีคนรู้เท่าไร ไม่ดี ต้องบอกว่าแทบไม่มีใครรู้เลยมากกว่า เพราะเจ้าตัวเองก็ไม่ได้ใช้นามสกุลของทางบ้านนั้นด้วย...

คุณลมคนนี้เป็นลูกบุญธรรมของเจ้าสัวตระกูลบุญทรัพย์ ซึ่งเป็นเพื่อนกับพ่อของสรายุ

ตระกูลบุญทรัพย์มีลูกสองคน แต่ไม่มีลูกชายเลยสักคน ถ้าจำไม่ผิดดูเหมือนว่าจะรับลูกของคนที่เคยให้การช่วยเหลือตระกูลไว้เมื่อหลายสิบปีก่อนเป็นลูกบุญธรรม ดังนั้นลมถึงได้กลายมาเป็นลูกชายคนโตของบ้านนับแต่นั้น

ทำไมถึงมาเปิดบริษัทเอง ทำไมถึงไม่ไปบริหารบริษัทโลจิสติกส์ใหญ่โตของทางบ้าน อะไรที่ลึกลงไปกว่านั้น สรายุไม่รู้

ส่วนเรื่องที่ว่าบริษัทของพ่อเขาจ้างมาเพราะอีกฝ่ายเป็นลูกของเพื่อนตัวเอง ก็อาจใช่ แต่ถ้าจะบอกว่าได้งานเพราะพ่อก็ไม่ถูกนัก เพราะเอกสารงานของอีกฝ่ายซึ่งสรายุได้อ่านก็เป็นหลักฐานชัดเจนว่าหัวหน้าวิศวกรคนนี้เป็นคนที่เก่งมากจริง ๆ

ตั้งแต่ตอนที่ยินสבתากันครั้งแรกตรงซุ้มดอกวิสทีเรียในสวนโดมแก้ว...สิบปีได้แล้วยังนะ

ตาจ้องใบหน้าคมคายแล้วเปลือยเหม่อออกไปไกลชั่วขณะ กระทั่งมารู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่เห็นว่าคิ้วเข้ม ๆ ของคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามขยับเข้าหากัน

“อ้อ เมื่อกี้คุณว่าอะไรนะครับ”

ลมมองใบหน้าสวยของคนที่เป็นถึงกรรมการผู้จัดการ นอกจากแววตาแล้ว สีหน้าไม่ได้บ่งบอกอะไรเลย “ผมบอกว่า ถ้าคุณจะพูดเล่น ผมต้องขอตัวก่อนครับ ยังมีธุระอื่นที่ผมต้องจัดการ

อีก”

พูดเล่น? ท่าที่เขาดูเหมือนเป็นอย่างนั้นหรือ

สรณูเลิกคิ้วพลางยิ้ม “คุณลมน่าจะได้ยินเรื่องที่ว่ากรรมการผู้จัดการของบริษัทปิรรรษาเหมือนว่าจะได้ทั้งผู้ชายทั้งผู้หญิงมาบ้างแล้ว เพราะนั่นเรื่องที่ขอให้คุณช่วยมาเป็นสามี ผมไม่เอามาพูดเล่นหรอกครับ”

“...”

“ถ้าฉันผมแก้คำพูดใหม่สักหน่อยก็ได้ ผมอยากจ้างให้คุณช่วยมาเป็นสามีชั่วคราวให้หน่อย แบบนี้โอเคกว่าไหม”

“ผมไม่สะดวกครับ คุณไปหาคนอื่นเถอะ”

สรณูไม่ได้โมโหกับท่าที่เมินเฉยไม่สนใจนั้น มือข้างหนึ่งที่ยาวไว้บนตักได้โตะหมุนปากกาไปมา “ถ้าผมหาคนเหมาะๆ ได้ ผมก็คงไม่มารบกวนคนในบริษัทตัวเองแบบนี้หรอกครับ”

สรณูโกหกคำโต เขายังไม่ทันจะหาด้วยซ้ำ แล้วตอนนี้ก็ไม่คิดจะหาแล้วด้วย

“ผมมีปัญหามาสักพักแล้ว มีคนคนหนึ่งคอยวุ่นวายกับผมไม่เลิก ถ้าไม่ทำให้เข้าใจว่าผมมีคนรักก็คงไม่ยอมแพ้” ไซ...หมายถึงพ่อเขานั่นละ “ถ้ายังปล่อยเลยตามเลยต่อไป ผมต้องเดือดร้อนมากกว่านี้แน่”

เขาจะถูกจับไปนั่งคุยกับลูกสาวบ้านไหนสักบ้าน ร้ายแรงกว่านั้นคือตกลงจัดงานหมั้นขึ้นมาโดยไม่ถามความเห็น

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ควรไปแจ้งตำรวจ”

“แจ้งตำรวจก็เป็นเรื่องใหญ่สิครับ ผมไม่ได้อยากให้มันเป็นเรื่องวุ่นวายขนาดนั้นด้วย เรื่องแค่นี้ยังงี้ก็แค่ถูกปรับ สุดท้ายก็ต้องมานั่งกังวลเหมือนเดิมอยู่ดี”

“...”

“ผมให้คุณเสนอเรื่องค่าตอบแทนมาก็ได้นะ อย่าหาว่าดูถูก

หรือว่าจะไรนะครับ เพราะผมรู้ว่าคุณเป็นผู้ชาย...”

“ถ้าคุณเข้าใจว่าผมเป็นผู้ชาย ก็ไม่ควรจะมาพูดกับผมแต่แรก”
เจ้าของเสียงทุ้มชัดขึ้นมา

ท่าทีของลมเริ่มแสดงออกแล้วว่าไม่เห็นประโยชน์ในสิ่งที่สรานูจะทำ แต่เพราะตำแหน่งหน้าที่การงานของสรานูอยู่เหนือกว่า ถึงไม่ได้พูดจาไม่ถนอมน้ำใจคนฟังออกมา

“ถ้าผมเจอคนที่โสดแล้วดูท่าทางพึงพาได้แบบคุณ ผมก็คงไม่มารบกวนคุณให้ลำบากใจหรอก”

“...”

“นี่ผมกำลังชมคุณอยู่นะครับ”

“คุณอยากให้ผมตอบตกลงเพราะว่าได้ยินคำชมหรือครับ”
หนนี้คือเข้มที่ชนกันบ่งบอกถึงอารมณ์คนพูดชัดเจน

แต่แทนที่สรานูจะโมโห เขากลับหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ลึ
ก็ดูอยู่นั้นแหละ เสียงหัวเราะถึงได้ฉีกปมขุ่นนี้ไป

ท่าทีที่มีต่อเขากับน้องชายบุญธรรมของเขา เรียกว่าหน้ามือ
กับหลังมือยังน้อยไปด้วยซ้ำ

คิดๆ ไปแล้วริมฝีปากก็เผลอเหยียดยิ้มออกมา สรานูทำท่า
จะเอ่ยโน้มน้าวต่อ แต่ร่างสูงใหญ่กลับขยับกายลุกขึ้น

“ผมบอกแล้วว่าไม่สะดวก ผมยังมีงานที่ต้องทำอีก ขอตัวก่อน
ก็แล้วกันครับ”

วินาทีที่เห็นแผ่นหลังกว้างซึ่งกำลังห่างออกไป สรานูที่นิ่งไป
ชั่ววินาทีหนึ่งก็ผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้อย่างรวดเร็ว สีหน้าและแววตา
เปลี่ยนกลับไปกลับมาโดยที่ไม่มีใครเห็น

“ถ้าคุณไม่ยอมช่วย งั้นก็ช่วยไม่ได้แล้วที่ผมจะพิจารณายกเลิก
สัญญาจ้างกับบริษัทของคุณ”

“...” เหมือนคำขู่นี้จะได้ผล เพราะคนฟังหยุดชะงักไปทันที

“จากข้อมูล คุณเป็นคนจากบริษัทเอที คอนสตรัคชั่นใหม่

อ้อ เป็นประธานบริษัทด้วย...”

ลมหมุนตัวกลับมา ใบหน้ายิ่งราบเรียบมากกว่าเดิม “อยาก
จะพูดอะไรครับ”

“คุณไม่ช่วยผม ผมเองก็ไม่มีทางเลือก” สราญยิ้มนิดๆ เขา
ขยับฝ่าเท้าเดินอ้อมโต๊ะตรงไปใกล้คนที่ยืนอยู่กลางห้อง “ถ้าผม
ยกเลิกทีมของคุณแล้วไปจ้างทีมใหม่กะทันหัน ต่อให้ไม่ป่าวประกาศ
ไปว่าเป็นเพราะอะไร คุณคิดว่าการที่โดนบริษัทใหญ่ยกเลิกกลางคัน
แบบนี้ ในสายตาคนอื่น ๆ รวมทั้งบริษัทอื่นจะคิดยังไงล่ะครับ”

“...”

“หรืออยากให้ผมหาเอกสารคอมเพลนการทำงานของ คุณ
ออกมา”

“คุณแน่ใจหรือว่าอยากจะทำคอมเพลนผม หาได้หรือครับ”

สราญหัวเราะ ไม่ใส่ใจกับสายตาไม่พอใจที่ราวกับจะแซะแซง
คนใต้ของอีกฝ่าย “คุณลมครับ ผมเป็นนักธุรกิจนะ คุณคิดว่าผมได้
ตำแหน่งนี้มาได้ยังไงล่ะครับ”

“ลูกคุณหนูที่อาศัยบารมีของทางบ้าน” อีกฝ่ายตอบกลับมา
ตรงๆ

สราญคิ้วกระตุก

ปากจืด นอกจากไอ้ทำที่นี้ๆ แล้ว สราญเพิ่งรู้ว่าอีกฝ่ายปากจืด
ก็ตอนนี้นี่แหละ

“ดูถูก ถ้าผมไม่มีฝีมือจริง ๆ ต่อให้บริษัทนี้เป็นของพ่อหรือ
ของใคร ผมก็นั่งทำงานต่อไม่ได้หรอกนะครับ”

เมื่อใช้คำว่าดูถูกออกไป ร่างสูงใหญ่ก็เหมือนจะตอบรับคำนั้น
ของสราญ เขาแสดงสีหน้าดูถูกกลับมาให้แบบเปิดเผย แต่สราญ
เป็นใคร การแสดงออกว่าไม่ใส่ใจกับแววตาไม่เป็นมิตรของผู้อื่นนะ
งานถนัดเขาเลยเถอะ

วงหน้าสะสวยเข้ดขึ้นเล็กน้อย พานทำให้หางตาที่ชี้ขึ้นอยู่แล้ว

ดูวัดขึ้นมากกว่าเดิม ลมที่มองเห็นท่าที่นั้น นอกจากความรู้สึก
ไม่พอใจที่โดนข่มขู่แล้ว ก็อดรู้สึกหมั่นไส้ขึ้นมาด้วยไม่ได้

ตัวก็บางแค่นี้ ปีบแถมเบาๆ ก็คงแดงหมดแล้ว...ก่อนหน้านี้นี้
ที่ไม่ได้เอื่อยอะไรมาเพราะยังให้เกียรติตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ
ของอีกฝ่ายอยู่ รวมทั้งที่สราญเป็นลูกชายแท้ๆ ของเพื่อนสนิท
พ่อบุญธรรมของตัวเองด้วย แต่เมื่อโดนพูดจาแบบนี้ได้ เขาก็ไม่
หลงเหลือความรู้สึกพวกนั้นอีกแล้ว

“ว่ายังไงล่ะครับ ถ้าพูดให้ไม่ดีหน่อย แค่มวิจารย์การทำงาน
ของคุณออกไปแบบลั่วๆ แค่นี้บริษัทเล็กๆ ของคุณก็ได้รับผลกระทบ
แล้ว คุณลองคิดทบทวนดูดีๆ ก็แล้วกัน”

“...”

“ผมให้เวลาคุณสัก...อิม ห่านาที่พอไหม”

แวตาคณพึงเปลี่ยนไปอีกหน ในดวงตาคมกริบมีแววมโน
วาบผ่าน หากสราญอ่านใจคนได้ ไม่แน่ว่าอาจจะเจอความคิดที่ว่า
อีกฝ่ายอยากพุ่งเข้ามาบีบคอตัวเองไปแล้วก็ได้

แม้ว่าใจจริง ๆ ลมจะไม่ใช่ว่าพวกหัวรุนแรง มีปัญหาอะไรก็คิด
อยากจะทำแก๊งคนที่ยืนยืมเล็กคิ้วน่าหมั่นไส้อย่างที่เจ้าตัวคิด แต่ก็
ไม่ใช่เรื่องดีสักเท่าไร ไบหน้าคมคายเย็นชา ดวงตาดำจ้องนัยน์ตา
จิ้งจอกคู่หนึ่ง

ความจริงแล้วลมไม่จำเป็นต้องยอมลูกคุณหนูเอาแต่ใจคนนี้
แต่เขาก็ไม่ยากให้มีปัญหา พ่อบุญธรรมของเขาและพ่อของคน
ตรงหน้าเป็นเพื่อนกันมานาน ลมไม่อยากให้พ่อต้องมารับรู้ปัญหา
ที่บริษัทตัวเองกำลังประสบ รวมทั้งไม่อยากให้มีเรื่องน่าปวดหัว
ลำบากใจอื่นๆ กับทางศพรราชด้วย

อีกอย่าง...ต่อให้เขาร้องเรียนขึ้นไปสำเร็จ แต่จะแน่ใจได้อย่างไร
ว่าอีกฝ่ายจะไม่โกรธเคืองจนเอาเรื่องบริษัทของเขาไปโพทะนา
อย่างเสียๆ หายๆ ตามที่พูด

คนอื่นไม่ได้มาทราบถึงปัญหภายในด้วย ไม่ได้รับรู้ลึกซึ้งว่า กรรมการผู้จัดการของบริษัทพิพรษา ดีเวลลอปเมนต์เป็นคนยังงี้ แค่มัวขวาด้านลบของบริษัทเขาออกมา ทุกอย่างก็คงพังลงไปมากกว่าครึ่ง

เขาสร้างเอที คอนสตรัคชั่นขึ้นมด้วยตัวเอง ดังนั้นเขาก็ต้องดูแลรวมทั้งแก้ปัญหาด้วยตัวเองเหมือนกัน

“เหลือแค่หนึ่งนาทีแล้ว”

“...”

โทนเสียงนุ่มน้อมมีเสน่ห์กลับไม่ได้ทำให้ใจของลมถูกดึงดูดไปได้ ลมพ่นลมหายใจ ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

“ท่าทางแบบนั้นผมแปลตามที่ตัวเองเข้าใจได้ใช่ไหมว่าคุณไม่มีทางเลือก” คิ้วเล็ก ๆ ข้างหนึ่งยกขึ้น ท่าทียียวนเป็นพิเศษ

“คุณก็อยากให้มันเป็นแบบนี้อยู่แล้วไม่ใช่หรือไงครับ”

“โอเค ต้องบอกว่าคุณตัดสินใจได้ดี”

สรายุเอื้อมมือไปแตะไหล่ของอีกฝ่าย แต่กลับโดนมือหนา ปิดออกไป ตาจึงจอกมองท่าทีไว้ตัวของคนตรงหน้าแล้วหัวเราะออกมาอย่างอดไม่อยู่

“คุณไม่ต้องห่วงหรอก นอกจากคนที่ผมอยากให้รู้เรื่องนี้ ผมก็จะไม่บอกใครทั้งนั้น ผมจะพยายามไม่ทำให้คุณลำบากใจ แบบนี้พอจะวางใจได้ไหม” ตาสีน้ำตาลอ่อนยังจับจ้องอยู่ที่คนฟัง เมื่อยังไม่มื่อรอรอยความเปลี่ยนแปลงใดๆ เหมือนเคยก็ยกไหล่ “งั้นเดี๋ยวหลังจากนี้ผมค่อยคุยกับคุณอีกทีแล้วกัน”

สรายุหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงเรื่องการว่าจ้าง เพราะว่าตอนนี้คนตรงหน้าก็ไม่พอใจเขาจะแะอยู่แล้ว ผู้ชายส่วนใหญ่มีศักดิ์ศรีในตัวเอง เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ที่ได้มาจากการบังคับข่มขู่อย่างนี้ ไม่ใช่เรื่องที่ฟังแล้วรื่นหูแน่ ๆ

ซึ่งก็ยังไม่มีใครตอบรับใด ๆ กลับมาตามคาด ลมทำเพียงแค

หมุนตัวเดินออกจากห้องไปเงียบ ๆ คำล้าสักประโยค หรือการมองหน้าเป็นครั้งสุดท้ายก็ไม่มี

ร่างโปร่งมองตามแผ่นหลังนั้น รอยยิ้มตรงมุมปากค่อย ๆ หายไป

บอกว่าตัวเองเป็นแค่ลูกจ้างของบริษัทเขา พอถูกข่มขู่เลยไม่มีทางเลือก แต่ทำทางของอีกฝ่ายดูไม่ค่อยเกรงกลัวเขาเท่าไรเลย สราญกล่าวพูดเลยว่าถ้าเป็นคนอื่น ยกตัวอย่างคนใกล้ชิดแบบบวรวิทย์ก็ได้ หากโดนพูดแบบนี้ใส่คงจะนอบน้อมลนลาน เอ่ยบอกไม่สะดวกด้วยสีหน้าลำบากใจ ไม่ใช่แบบลมแน่ ๆ

สราญดูออกว่าลมไม่ใช่คนบุคลิกพูดเก่งว่าเรিং ทำที่ตอนแรกก็ดูให้เกียรติเขาในฐานะกรรมการผู้จัดการดีอยู่หรอก มีแค่ตอนหลังนั่นแหละที่กล้ำข่มวดคิ้ว แสดงแววตาไม่พอใจใส่หลังได้ยินคำขอร้อง ...อ้อ คำขู่ของเขา

สมองนึกถึงใบหน้าคมคายขึ้นมาอีกครั้ง และนำมันมาซ้อนทับกับเจ้าของรอยยิ้มบาง ๆ ท่ามกลางกลุ่มดอกไม้สีม่วงอ่อน เท่านั้นสีหน้าก็เริ่มเปลี่ยนเป็นบูดบึ้ง

...คงจำกันไม่ได้แล้วสินะ

“พิธีญ เอกสารครับ”

“อ้อ”

สราญส่งเสียงในลำคอทั้งที่ยังก้มมองกราฟตารางงานในมือถือ ไม่ได้หันไปสนใจร่างเล็ก ๆ ซึ่งยืนถือแฟ้มหนาสีดำนอยู่อีกฟากของโต๊ะเลยแม้แต่นิด

“ผมวางเอาไว้ตรงนั้นะครับ”

“วาง ๆ ไปเถอะ”

ถ้าเป็นเรื่องของน้องชายบุญธรรมคนนี้ สราญไม่อยากจะมองหน้าให้รู้สึกหงุดหงิดงุ่นง่านขึ้นมา ถ้าคนอื่นเห็นเดี๋ยวก็น่าจะหาว่าเขา

เป็นพวกพาล นิสัยไม่ดีอีก ที่บ้านก็ต้องเจอทุกวันแล้ว เวลาทำงานแปดชั่วโมง เขาจะขอสักนิตสักหน่อยไม่ได้เลยหรือไง

พอเห็นว่าคนที่ตัวเองโบกมือไถยังยืนนิ่งไม่ยอมไปไหน ก็พินลมหายใจออกมา

“รออะไรอีก วางไว้แล้วออกไปได้แล้ว”

“พี่รัญ...เอ่อ”

“...”

“เล่นมือถือในเวลางานแบบนี้ไม่ดีมั้ยน้า เล่นมาก ๆ เดี่ยวตาจะเสีย...”

เสียงแผ่วเบา นั้นทำให้สราญกลอกตา “ฉันจะทำอะไรก็เรื่องของฉัน ออกไปได้แล้ว จะไปฟ้องพ่อก็รีบไป”

“พี่รัญ! ผมไม่ทำแบบนั้นหรอกครับ...”

“ทำหรือไม่ทำก็เรื่องของนาย ฉันไม่อยากจะพูดซ้ำเป็นรอบที่สามแล้ว ตกลงจะออกไปได้หรือยัง”

กันย์ชะงัก ท่าที่เหมือนอยากจะเอ่ยอะไรออกมาอีกหลายประโยค แต่เมื่อเห็นว่าสราญไม่สนใจก็จำต้องวางแฟ้มแล้วหมุนตัวเดินออกจากห้องทำงานไป

สราญเงยหน้าขึ้นมองประตูอีกครั่งตอนที่ปราศจากร่างนั้นแล้ว เขาแค่เน่เสียงในลำคอเบา ๆ จนเมื่อปรายสายตาไปทางนาฬิกา ก็เห็นว่าใกล้จะได้เวลาเลิกงานแล้ว เขาก็วางมือถือลงบนโต๊ะแบบไม่ถนอมเท่าไรหรอก แล้วเลื่อนมือขวา ๆ ไปกดอินเตอร์โฟน

“คุณกรครับ รบกวนช่วยโทร. เรียกคุณลมให้มาพบผมหน่อย อ้อ คุณโทร. เข้าเบอร์ส่วนตัวของเขาได้เลยนะ”

ไม่รอให้ฝ่ายนั้นตั้งคำถามกลับ เขาก็ตัดสายทันที

นั่งเคลียร์เอกสารทั้งหมดบนโต๊ะอีกราวยี่สิบนาที รวมทั้งแฟ้มที่กันย์อุตส่าห์นำมาให้ด้วยตัวเองด้วย หลังจากเซ็นชื่อลงตรงช่องว่าง เขาก็ปิดแฟ้มทันทีแล้วดันออกไปไกล ๆ พอเห็นว่าวันนี้ตัวเอง

เคลียร์งานเสร็จทันเวลาเลิกงานพอดีเป๊ะ คิวที่ขมวดมุ่นถึงค่อย ๆ คลายออก

สรภัญเอนตัวพิงพนักเก้าอี้ ยกแขนขึ้นสุดเพื่อปิดไล่ความเมื่อยขบ ขณะที่คิดว่าหาเวลาไปเข้าร้านนวดในช่วงวันหยุด ประตูลูกเหล็กก็ถูกเคาะ

“เชิญครับ”

ร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อเชิ้ตพับแขนของคนที่เขารออยู่ก้าวเข้ามา จังหวะที่ลมเงยหน้าขึ้น เขาก็เห็นร่างโปร่งบางกำลังหลบตาดึงตัวบิดขี้เกียจพอดิบพอดี แผ่นหลังที่เอนไปอีกทางทำให้หน้าอกที่ซ่อนอยู่ได้เชิดเชิดขึ้น

“เพิ่งกลับมาจากไซต้งานหรือครับ”

“ครับ”

“ท่าทางดูไม่เต็มใจมาเลยนะ สงสัยงานคงเหนื่อยมาก” สรภัญอดไม่ได้ที่จะเอ่ยเย้าแหย่ แต่คนที่ยืนอยู่ห่างออกไปก็ยังไม่มียปฏิกิริยาอะไร พุดง่าย ๆ คือไม่ได้สนใจเขาเลยมากกว่า

ความจริงลมก็ไม่ใช่ว่าจะเฉยเย็นชาอะไรขนาดนั้นหรอก เพราะสรภัญเคยเห็นตอนที่อีกฝ่ายคุยกับกันยมาแล้ว ให้พูดตรง ๆ ก็คือ...ดูเหมือนอีกฝ่ายจะมีท่าทีแบบนั้นกับเขาคนเดียวมากกว่า

สรภัญลุกขึ้นยืน เอื้อมไปหยิบมือถือพร้อมเสื้อตัวนอกขึ้นมาเดินอ้อมโต๊ะทำงานเข้าไปใกล้ลมก่อนจะพยักหน้าชักชวน

“งั้นก็ไปกันครับ”

คราวนี้หัวคิวที่ขมวดเข้าหากันอยู่หน่อย ๆ ตั้งแต่เดินเข้ามาเลิกขึ้น “ไปไหนครับ”

“กินข้าว”

สรภัญตอบแล้วออกเดิน แต่ว่าเดินไปจนถึงหน้าประตูแล้วกลับไม่ได้ยินเสียงคนด้านหลังก้าวตามมา หันไปมองก็เห็นว่าลมยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม “เป็นอะไรครับ อยากเข้าห้องน้ำก่อนหรือ”

“ถ้าแค่จะให้ผมช่วยเล่นเป็นคนรักของคุณ ก็น่าจะอะไรนี่คงไม่จำเป็นหรอกครับ”

“ใครว่า จำเป็นสิครับ อย่างแรกเลยถ้าคุณจะช่วยเป็นคนรักของผม ให้อำนาจที่เห็นห่างกันแบบนี้ไม่มีใครเขาเชื่อหรอกนะครับ เขาจะคิดว่าผมติดหนี้คุณมากกว่า เหมือนซ่อมเป็นคู่รักกันนั่นแหละสองคือ ผมมีวิธีจัดการของผมอยู่ด้วย”

“...”

“ส่วนสุดท้าย ก็น่าจะด้วยกัน ผมกับคุณจะได้สนิทกันมากขึ้น”

“ข้อนี้ยังไม่จำเป็น”

สรายุกลอกตา “นั่นแค่อดทนกับข้าวกับผมคงไม่ทรมานคุณมากขนาดนั้นมังครับ”

“...” ลมไม่ตอบ

เมื่อเห็นว่าเขาไม่ตอบ สราก็ผายมือ

“ถ้าไม่มีปัญหาแล้วก็เชิญครับ”

ตาคุ่มทำแค้นอง คราวนี้เขายอมก้าวเท้าออกจากห้องจนได้

สรายุตามไปแบบไม่เร่งรีบ ตอนที่เดินผ่านโต๊ะทำงานของกรวิทย์ก็บอกด้วยประโยคสั้นๆ แค่ว่าจะกลับก่อน คนเป็นลูกน้องได้แต่มองตามหลังไปอย่างแปลกใจ

ทั้งคู่ออกมาจากลิฟต์ สรายุเดินนำไปทางมัสแตงสีแดงซึ่งจอดนิ่งอยู่ตรงมุมหนึ่ง หลังจากปลดล็อกเปิดประตูแล้วก็ยิ้มเชิญชวน “ผมได้ยืนยันว่าคุณเอารถตัวเองมา แต่ยังไงเราไปด้วยกันก่อนพอเสร็จธุระแล้วเดี๋ยวผมจะขับมาส่งคุณที่นี่ก็แล้วกันนะครับ อิม... หรือว่าคุณจะให้ผมไปส่งที่บ้าน แล้วพรุ่งนี้เช้าแวะไปรับคุณมาบริษัทด้วยกัน”

“ไม่ต้อง ผมกลับเองได้”

พูดสั้นๆ แล้วก็เปิดประตูเข้าไปนั่งด้านใน

สรณมองแล้วก็ไม่ได้พูดอะไร ก้าวขึ้นรถไปบ้าง มือเล็กเปลี่ยนเกียร์ เหยียบคันเร่ง เขาหยุดเพื่อเลี้ยวไปทางข้างที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ บริษัท

ที่แรกตั้งใจว่าจะเอยถามคนข้างๆ ว่าอยากกินที่ไหน อยากกินอะไร อยากเปิดโอกาสให้เลือกเต็มที่ แพงขนาดไหนก็จะจ่าย แต่พอเดาออกมาว่าสิ่งที่ได้รับกลับมากคงจะเป็นน้ำเสียงราบเรียบไม่สนใจแน่ๆ สรณเลยเปลี่ยนใจเดินนำเข้าร้านไหนสักร้านไปทั้งๆ อย่างนี้เลย

“คุณอยากกินอะไรสั่งได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ”

“คุณสั่งไปเถอะครับ”

“ผมจะรู้ได้ยังไงว่าคุณชอบกินอะไร ไม่ชอบกินอะไร ถ้าสั่งมาแล้วคุณลืมนอกิน ไม่ต้องทิ้งทั้งหมดหรอก”

“ผมกินได้ทั้งนั้น ถ้ากลัวว่าผมไม่กินคุณก็ไม่ต้องสั่งมาก็ได้”

สรณมองหน้าคนที่นั่งพิงเก้าอี้หนึ่งๆ ไม่แม้แต่จะเปิดเมนูแล้ว ก็หรีดตาลงน้อยๆ “ครับๆ เอาเถอะ ไม่กินผมก็จ่าย”

สุดท้ายสรณก็ต้องเป็นคนสั่งอาหารเองทั้งหมด หลังจากบอกรับพนักงานเก็บเมนูไปแล้วเขาก็หันมาเอยกับคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม “วันนี้ผมให้ผู้ชายช่วยผมติดต่อคุณ แต่ครั้งหน้าผมจะโทร. หาคุณเองโดยตรง ผมมีเบอร์คุณอยู่แล้ว ถ้าให้ติดคุณก็เมมเบอร์ผมเอาไว้ด้วยก็แล้วกันนะครับ”

ลมชะงักไปนิด แต่สุดท้ายก็พยักหน้า

“ระหว่างรออาหารมาเราคุยกันหน่อยดีกว่า ตอนนี้คุณทำโครงการคอนโดมิเนียมตรงบางนาอยู่ใช่ไหม”

“ครับ”

“อาทิตย์หน้าผมมีตารางเข้าไปดู เอาไว้ผมจะติดต่อคุณไปก็แล้วกัน”

“มีผู้ชายช่วยผมคอยดูอยู่แล้ว คุณให้คนเรียกเขาได้”

“ภรรยาจะแวะไปดูสามีทำงานทั้งที คุณก็ออกมาต้อนรับหน่อย
จะเป็นไรไป”

“ภรรยาผมไม่ใช่ผู้ชาย”

“...” สีน้าคนแก่งลังเลเปลี่ยนไปทันที

ลมจะรู้บ้างหรือเปล่าว่าไอ้การแสดงออกแบบนี้ แทนที่จะ
ทำให้สราญเข็ดขยาดหรืออยากถอยห่าง กลับทำให้เขารู้สึกเหมือน
โดนทำทนายและยังไม่อยากยอมแพ้มากกว่า

“เรื่องที่คุณไม่ได้ชอบผู้ชาย ผมรู้ แต่ก็รู้ว่าจะเปลี่ยนไม่ได้
คุณก็ยังไม่เคยลองเลยสักครั้ง”

“...”

“ถ้าคุณสนใจ ผมเป็นคู่ให้ก็ได้ละ ถือว่าตอบแทนที่คุณยอม
ช่วยผมด้วยใจ”

ลมมองคนที่นั่งยิ้มอยู่ตรงหน้าด้วยสายตาชนิดหนึ่ง แต่น่า
เสียดาย มันไม่ใช่สายตาสนใจอะไรอย่างทีสราญนึกอยากให้เป็น
ลมเพียงแค่มองตรงมา แต่อีกนาที่ถัดไปก็หันไปสนใจอย่างอื่น มีแค่
ปากหยักที่เอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบกลับมา

“ถ้าหากว่ามีเวลาพูดเล่นละก็ คุณก็รีบแก้ไขปัญหของตัวเอง
จะดีกว่า”

“อ้อ”

สราญส่งเสียงรับในลำคอ แต่ปฏิกิริยาถัดมาคือลุกพรวดขึ้น
จากที่นั่ง ก้าวเข้าไปหยุดอยู่ตรงเก้าอี้ตัวยาวฝั่งที่ร่างสูงใหญ่นั่งอยู่
แทรกตัวเบียดลงไปนั่งข้างๆ อย่างว่องไวจนเจ้าของที่ขมวดคิ้วเข้ม
เข้าหากันแน่นกว่าเดิม

ลมขยับถอยห่างออกมา “คุณจะทำอะไร”

สราญไม่สนใจท่าทางเหมือนไม่อยากจะยุ่งใกล้ๆ กันนั้น หยิบ
มือถือขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันกล้องถ่ายรูป “คุณบอกว่าให้ผมรีบ
แก้ไขปัญหของตัวเอง ผมก็กำลังจะทำอยู่นี่ครับ”

“ผมถึงได้ถามว่าคุณจะทำอะไร”

“ถ่ายรูปลงไอจี”

“...”

“คนที่ผมอยากให้เห็นว่ามีแฟนแล้วเขาเป็นหนึ่งในผู้ติดตามของผม”

โดยเฉพาะน้องชายบุญธรรมของเขาน่ะนะ...

ส่วนพ่อ ปกติก็ไม่ได้เล่นโซเชียลอะไรพวกนี้อยู่แล้ว แต่สรานูเชื่อว่าเดี๋ยวลูกชายบุญธรรมสุดที่รักของพ่อก็คงรีบคาบข้าวไปบอกเร็วเหมือนติดจรวดเองนั่นแหละ

เขาคลี่ยัมออกมานิด ๆ แต่เมื่อหันไปเห็นว่าคนข้าง ๆ ทำหน้าเคร่งก็ว่าเสี่ยงกลัวหัวเราะ “ไม่ต้องกังวลนะ คนส่วนมากไม่รู้หรอกว่าไอจีนี้เป็นของกรรมการผู้จัดการอย่างผม ไม่ต้องกลัวว่าจะกระทบกับชื่อเสียงหรือหน้าที่การงานของคุณหรอก”

พอเห็นว่าคนข้าง ๆ ไม่ตอบอะไร สรานูก็ขยับเข้าไปใกล้คนที่ถอยห่างออกไปแล้วใหม่อีกครั้ง สอดมือที่ว่างอยู่เข้าไปใต้แขนหาใช้ช่วงจังหวะที่ลมไม่ทันตั้งตัวเกี่ยวกระหวัดจับมือข้างนั้นเอาไว้แล้วเลื่อนปลายนิ้วทั้งห้าเข้าประสานกัน

ร่างสูงเกร็งตัวขึ้นมาทันที

ลมจะดึงมือกลับไป แต่สรานูกดรั้งเอาไว้แน่น

“เห็นแก่ที่คุณเป็นชายแท้ ผมจะถ่ายแค่มือเนี่ยแหละครับ แต่ถ้าคุณไม่ให้ความร่วมมือ ผมจะเบียดแล้วถ่ายรูปเราทั้งตัวให้เห็นหน้าชัด ๆ เลย คุณจะเอาแบบนั้นก็ได้นะ”

“...” สีน้าคนฟังยู่ยงเหิงขึ้นมาตามคาด

เมื่อเห็นว่าลมเลิกแสดงอาการต่อต้านชัดเจนแล้ว สรานูก็ยัมกริม เขากะชับฝ่ามือตัวเองแน่นกว่าเดิม มองจุดที่สัมผัสกันอยู่ลึกซึ้งก็เลื่อนสายตาขึ้นไปอีก

“นาฬิกาข้อมือนี้ คุณใฝ่ฝันประจำเลยหรอ”

“ใช่”

“อ้อ...ดีเลย” สราญพึมพำ แต่พอเห็นว่าคนข้างตัวหันมามอง ก็แค่ลื้มตอบ

ลมเลื่อนสายตามองคนที่นั่งเบียดชิดอยู่ข้างๆ หัวคิ้วยังไม่คลายออกแม้สักนาที ทั้งที่พยายามจะไม่สนใจ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะเลื่อนสายตาลงไปยังมือของตัวเองซึ่งถูกกุมเอาไว้ ทั้งแขนและมือของสราญมีขนาดเล็กกว่าจนมองเห็นข้อแตกต่าง ผิวก็ขาวจนเกือบเป็นขาวจัด ถ้าเทียบกับตัวเขาที่ทำงานกลางแดดกลางฝนเป็นประจำแล้ว ขนาดสีผิวยังดูตัดกันอย่างชัดเจน

อยู่ๆ ใบหน้าของลมก็เปลี่ยนแปลงไปจนนึกอยากดึงมือกลับมาชะเดี๋ยวนี้ เสียงที่เอื่อยก็ทั้งแข็งและห้วน

“คุณจะถ่ายก็รีบถ่ายหน่อย”

“ครับๆ รั้วแล้วน่า ไม่ต้องทำท่าที่รังเกียจกันขนาดนี้ก็ได้” สราญทำปากคว่ำ กดปุ่มชัตเตอร์อยู่สองสามครั้ง พอเรียบร้อยแล้วถึงได้คลายมือออกอย่างอ้อยอิ่ง

“กลับไปนั่งที่ของคุณได้แล้ว”

“...” คนฟังกลอกตา

...หวนเนื้อหวนตัวเก่ง

ไม่นานนักอาหารที่สราญสั่งเอาไว้ทั้งหมดก็ถูกยกလာเสิร์ฟวางบนโต๊ะ สราญไม่ใช่คนขี้เหนียว ยิ่งไม่รู้ว่าคนที่นั่งฝั่งตรงข้ามชอบกินอะไร เขาจึงสั่งมาหลายอย่าง ตาจึงจอกุ่นนั้นเลื่อนลงมองชั่วคราว ก่อนใช้หลังมือดันจานไปทางคนตรงหน้า เอ่ยบอกสั้นๆ ว่าให้กินไปก่อน ส่วนตัวเองง่วนอยู่กับมือถือ

สราญมองภาพที่ถ่ายมาอยู่นาน สีหน้าเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปนัก ไม่มีแม้กระทั่งความล่งเลตตอนที่กดเผยแพร่รูปนั้นออกไป

“...” ตามคมของคนที่นั่งอยู่อีกด้านหรือลงเล็กน้อย

แม้ว่าในตอนที่สราญง่วนอยู่กับโทรศัพท์มือถือ ลมจะไม่ต้อง

เห็นแววดาพราวระยับเข้ายวนคู้้นั้น บรรยาอากาศก็เจียบสงบขึ้นมาก
ครู่หนึ่ง แต่เขากลับวางตะเกียบในมือลง

“เมื่อไหร่คุณจะกิน”

“คุณกินก่อนเลย”

“คุณรีบกินให้เสร็จเถอะ”

สรณูชะงัก เงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว “อะไร คุณเป็นห่วง
สุขภาพกระเพาะผมด้วยหรือ”

“ผมอยากกลับแล้ว” เขาตอบกลับมาเสียงเรียบ

“...”

คนฟังหน้าบูดตันค้วน แต่มีอีกคำว่าโทรศัพท์ลงข้างตัว ยอม
หยิบตะเกียบของตัวเองขึ้นมาบ้าง

อาหารมื้อเย็นในบรรยากาศแปลกประหลาดผ่านพ้นไปใน
อีกยี่สิบนาทีถัดมา พวกเขาทั้งคู่เดินออกจากร้านอาหาร สรณู
ก้าวเดินไปตามพื้นหินอ่อนขัดอย่างเงางาม ต่างจากร่างสูงซึ่งเดิน
นำอยู่ด้านหน้าสองก้าวใหญ่ๆ

สรณูไม่ได้รีบร้อน นัยน์ตาเรียวมองตามแผ่นหลังอีกคนไป
ก่อนจะชะงักเมื่อฝายนั้นหยุดเดินกะทันหัน ใบหน้าคมคายหันกลับ
มาพร้อมเอ่ยถาม

“คุณพอใจแล้วใช่ไหมครับ”

“หือ?” คนฟังตามไม่ทันไปชั่วขณะ

“ผมจะได้กลับ”

สรณูพยักหน้า “ผมไปส่งคุณที่บริษัทก็แล้วกัน”

“ไม่ต้อง”

“อ้อ...” สรณูยกไหล่พร้อมรอยยิ้ม “งั้นเอาไว้เจอกันพรุ่งนี้
นะครับ สามี”

แม้จะรู้สึกไม่รื่นหูกับคำเรียกส่งท้ายนั้น แต่ลมก็ไม่อยากพูด
อะไรที่เป็นการเพิ่มความยุ่งยากเข้าไปอีก เขาหมุนตัวก้าวออกจาก

ตรงนั้นแทบจะทันที

ท่าทางรีบร้อนเหมือนหนีสงครามทำให้รอยยิ้มสราญอดเปลี่ยนเป็นเขินเขี้ยวไม่ได้ มองตามหลังจนเห็นว่าร่างนั้นพ้นไปจากระยะสายตาแล้วถึงได้หมุนตัวไปยังทิศทางตรงกันข้าม

สราญยังไม่อยากรีบกลับ เขาไม่เคยอยากรีบกลับบ้าน ยิ่งคิดว่ากลับไปแล้วจะได้ยินถ้อยคำนำเบื้อของพ่อ และการแสดงที่ทำของกันย์เหมือนเดิมทุก ๆ วันก็รู้สึกว่าการพลั้งพลาดทั้งหมดของตัวเองถูกผลาญออกไปจนเกลี้ยง

มองนาฬิกาก็เห็นว่าเพิ่งจะทุ่มกว่า ๆ จึงตัดสินใจว่าจะไปนั่งดื่มคนเดียวเงียบ ๆ ที่ลานจ๊อโรงแรมประจำ ถึงเวลาที่ทุกคนเข้านอนเมื่อไหร่ เขาค่อยกลับ

มีขอชาวเสียบบุญแจเตรียมสวดรัตนตรัย แต่จังหวะนั้นมือถือกลับสั่นขึ้นมาซะก่อน

ข้อความเรียกให้กลับด่วนของพ่อปรากฏเด่นหรา

เพิ่งลงรูปไปเมื่อสามสิบนาทีก่อน พ่อก็ดูเหมือนจะรู้เรื่องแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าใครเป็นคนบอก

ริมฝีปากยิ้มเยาะ เมื่อเปลี่ยนเกียร์ถอยมัสแตงออกมาจากซอง เขาก็เลี้ยวหัวรถไปยังเส้นทางกลับบ้าน ไม่ใช่เส้นทางไปลานจ๊อโรงแรมอย่างที่คิดไว้ตอนแรก

Saran 3

สองทุ่มครึ่ง ไฟในห้องรับแขกของบ้านวิโรจน์พิมุขยังเปิดสว่างจ้า

สรณลงจากรถแล้วเดินอย่างไม่รีบร้อนผ่านประตูบานใหญ่ สิ่งที่เขาเห็นคือร่างคั่นเคยของพ่อซึ่งนั่งอยู่ตรงโซฟาในชุดเสื้อเชิ้ตทำงาน ด้านหลังเป็นร่างของเลขาฯ ส่วนตัววัยสี่สิบต้นๆ ดูเหมือนว่ากำลังคุยธุระกันอยู่ พอหันมาเห็นเขาเข้า ขยางgurถึงได้โบกมือให้อีกฝ่ายกลับไปก่อน

“นึกว่าจะไม่กลับมา”

“พ่อเรียก ก็มีแต่ผมต้องกลับไม่ใช่เหรอครับ” สรณเปลี่ยนมาสวมสลีปเปอร์ แล้วเดินไปทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาตัวตรงข้าม

เมื่อแม่บ้านเดินมาเสิร์ฟน้ำให้อย่างรู้หน้าที่ เขาก็เอื้อมมือไปหยิบแก้วขึ้นมาแนบริมฝีปาก ดื่มช้าๆ รวากับดื่มด่ำซารสละมุนในยามบ่าย ท่าทีเอื่อยเฉื่อยจนขยางgurที่มองอยู่หน้าตึงขึ้นมา

“รู้ไหมว่าพ่อเรียกมาเพราะเรื่องอะไร”

“คิดว่ารู้ครับ”

“แล้วแกก็ยังไม่ยอมพูดอะไรเลย?”

“แล้วพ่ออยากจะให้ผมพูดว่าอะไรล่ะครับ พ่อก็รู้อยู่แล้วนี่”

คำพูดนั้นทำให้คนฟังขมวดคิ้ว “รัญ พ่อเคยบอกแกแล้วใช่ไหม ถ้าไม่พอใจกันก็อย่ามาประชดประชันพ่อแบบนี้”

“ประชด? ผมประชดตรงไหน พ่อก็น่าจะรู้เรื่องที่ผมชอบผู้ชาย อยู่แล้วไม่ใช่หรือครับ” ประโยคถัดมาสรณพุดน้ำเสียงจริงจัง “เขาเป็นแฟนผม”

“แฟน? ตอนนี่แกยังกล้าใช้คำว่าแฟน?”

“ให้พูดตรงๆ ก็ไม่เชิงแฟนหรือครับ เรากำลังดูๆ กันอยู่ เพิ่งคุยกันได้ไม่นาน ถ้าใช้คำว่าคบเลยเดี๋ยวพ่อจะตกใจ”

ชยางกูรยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มประชดประชัน “แล้วไอ้ที่แกพูดมา ตอนนี่ไม่คิดว่าพ่อจะตกใจนั้นหรือ”

“ผมก็ไม่ได้อยากทำให้พ่อตกใจ กะว่าจะค่อยๆ บอก แต่พ่อดันบังเอิญมารู้ก่อนเองแบบนี้ โทษคนคาบข่าวมาบอกดีไหมครับ” สรณพรายตามองไปทางชั้นบน “หรือเรื่องของตัวเองคงจะไม่มีอะไรให้ยุ่งแล้ว ถึงได้ยื่นเท้าเข้ามาสนใจเรื่องคนอื่น”

“อย่าไปว่าน้อง เรื่องนี้พ่อเป็นคนบอกให้น้องคอยช่วยดูแลตัวเอง นั้นแหละ”

ร่างโปร่งนึ่งไป รู้สึกว่าหางตาตัวเองกระตุกอยู่หลายหน เขาปล่อยหลอดสีหน้าเหลือเชื่อออกมา น้ำเสียงที่ท้วงปฏิกิริยาสูงขึ้นกว่าเดิม “นี่พ่อให้คนอื่นมาคอยรายงานเรื่องผมงั้นหรือ”

“เพราะแกทำให้พ่อเป็นห่วงไม่ใช่หรือไง”

“พ่อเป็นห่วงผม หรือพ่อไม่เชื่อใจผมกันแน่”

เชื้อใจกันย์มากกว่าเขา

...การที่ชอบผู้ชาย มันทำให้เขาดูแย้ไปหมดขนาดนั้นเลย หรือ

“มันไม่เกี่ยวกับไม่เชื่อใจ แต่มันเป็นเพราะการอยากต่อต้าน

พ่อของแกต่างหาก รัญ พ่อเพิ่งคุยกับแกเรื่องนัดไปกินข้าวกับหนูจิบ แล้วถัดมาอีกไม่กี่วันแกก็มีแฟน แกจะให้พ่อคิดยังไง”

“ให้พ่อคิดว่าผมไม่อยากจะไปทานข้าวกับน้องเขาใจครับ” สราญ สายหน้าซำหลาย ๆ ครั้ง “พ่อ ผมถามจริง ๆ เอะ พ่อให้ผมแต่งงาน ทั้ง ๆ ที่ผมไม่ได้รักน้องเขา พ่อไม่รู้สึกไม่ดีอะไรบ้างเลยเหรอครับ”

“อยู่ ๆ กันไปเดี๋ยวก็รักกันเองนั่นแหละ”

อยู่ไปก็รักกันเอง?

“ทั้ง ๆ ที่พ่อก็ไม่ได้รัก...!” เสียงของสราญขาดช่วงไป

เขาหยุดคำพูดตัวเองเอาไว้ทัน มือข้างหนึ่งที่พาดอยู่ตรงที่วางแขนของโซฟาทอดปลายนิ้วลงไปบนนั้น

ลมหายใจร้อน ๆ ถูกพ่นออกมาจากริมฝีปาก “ช่างมันเถอะ ครับ...”

“...”

ชยางกูรนิ่งไปเล็กน้อย นัยน์ตาที่เริ่มจะฝ้าฟางมองใบหน้าของ ลูกชาย

ลูกชายคนโตของเขา มักจะเป็นแบบนี้เสมอ เหมือนมีบางสิ่งบางอย่างติดอยู่ในใจ แต่ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะพูดออกมา ชยางกูร รู้สึกได้ว่าบางสิ่งบางอย่างนั้นยิ่งปล่อยไว้นานก็เหมือนยิ่งมีกำแพงสร้างขึ้นมากั้นระหว่างเขากับลูกชายเอาไว้ ทุกครั้งที่เจอหน้า มันก็ยิ่งหนาจนแม้แต่เสียงก็ลอดผ่านไปไม่ได้

ตัวเขาก็รู้สึกอับจนหนทาง เคยคิดอยู่หลายหนว่าหากภรรยาของตนยังมีชีวิตอยู่ เธออาจจะเข้าใจลูกชายคนเดียวนอกจากเขา ก็เป็นไปได้

สราญมีใบหน้าเหมือนแม่ เหมือนแม้กระทั่งนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนและโทนเสียงนุ่มละมุน...แต่นิสัยกลับดื้อดั่ง มุ่งมั่น และหนักแน่น มากกว่า

ก่อนที่เธอจะจากไปด้วยโรคภัย ประโยคสุดท้ายที่กำลังจะ

เรื่องลูกชาย ชยางกูรไม่เคยลืมและทำอย่างที่ได้รับปากไว้เป็นอย่างดี เขาอยู่แล้วที่สรณเป็นคนเก่ง ดังนั้นอนาคตต่อจากนี้ของลูกชายของเขา เขาก็จะช่วยให้มันราบรื่นที่สุด

“ยังไงก็เถอะ ไม่ว่าแจะประชิดพ่อหรือยังไป เลิกกับคนคนนั้นซะ”

“ไม่ครับ”

“รัญ ทำไมแกถึงเป็นคนที่ไม่รู้เรื่องขนาดนี้”

“เพราะว่าผมจริงจังไงครับ”

“นี่แกจริงจังกับผู้ชายที่เพ่งคบกันมากขนาดนั้นเลยหรือ”

นัยน์ตาเรียวของสรณจ้องมองเข้าไปยังนัยน์ตาของคนที่นั่งฝั่งตรงข้ามไม่มีหลบ “ถ้าเกิดผมบอกว่า...ผมชอบเขาจริง ๆ ละ พ่อจะเชื่อผมหรือเปล่า”

“ชอบ?” ชยางกูรแค้นเสียง “แกพูดคำว่ารักว่าชอบพวกนี้ออกมาง่ายซะจริงนะ”

“ผมไม่เหมือนพ่อครับ ที่จะให้แต่งงานกันไปก่อนแล้วค่อยมารักกันเอง ถ้าผมไม่รักไม่ชอบคนคนนั้นจริง ๆ ผมไม่มีทางแต่งงานด้วยหรอกครับ”

“...” คนเป็นพ่อที่นั่งอยู่อีกฝั่งเงยไป

ชยางกูรหยุดสายตาที่ลูกชายนั่ง มองความจริงจังที่แผ่ออกมาจากทั้งคำพูดและสีหน้า สุดท้ายแล้วชายวัยกลางคนก็หลุบตา ก่อนจะลุกขึ้นยืน “ถ้าแกพูดถึงขนาดนั้น แกก็พาเขามาเจอหน้าพ่อ”

“พามา?”

“ใช่ แกบอกซะจริงจังขนาดนั้นนี่ว่าเป็นคนที่แกชอบ พ่อก็อยากจะดูซิว่าไอ้คนที่แกชอบนั้นมันเป็นแบบไหน”

“...” สรณนิ่งไปทันที

จะให้เขาพาลม...มาพบพ่อที่บ้าน?

สีหน้าจริงจังในตอนแรกเริ่มคลายลงไป หากอีกฝ่ายสังเกต

ให้ดีขึ้น จะเห็นว่าคิ้วเล็กๆ ของสรณัญเริ่มจะขยับเข้าหากันทีละน้อย ปลายนิ้วขยับไปมาเบาๆ เพราะสมองเริ่มโดนความสับสนลำบากใจ กัดกิน

สรณัญไม่คิดว่าพ่อจะพูดแบบนี้ออกมา คิดว่าพ่อคงไม่อยาก แม้แต่จะเห็นหน้าคนรักที่เป็นผู้ชายของเขาด้วยซ้ำ ร้ายแรงที่สุดคือนิ้วหน้าด้วยความขะเขว้าง แต่...

“พ่อคงไม่ได้จะ...หาเรื่องคนรักของผมใช่ไหมครับ”

“นี่แกเห็นว่าพ่อเป็นคนมารยาทแย่ถึงขนาดนั้น?”

“ก็...ไม่รู้สิครับ เขาเป็นแฟนผม ผมก็ต้องกังวลแทนเขาเป็นธรรมดา” สรณัญซ่อนใบหน้าเคร่งเครียดเล็กๆ ไว้

เขาไม่ได้บอกลมตามตรงว่าหาใครสักคนมาอ้างเป็นคนรักเพื่อที่จะโกหกพ่อ และทำให้พ่อยอมล้มเลิกเรื่องหาคู่ดูตัวไว้สละนั้น เพราะลมเองก็รู้จักพ่อเขา ถ้าบอกไปแบบนั้น หัวเด็ดตีนขาดยังงัย ลมก็คงไม่ยอมช่วยแน่ๆ

แล้วถ้าจะให้พามาเจอหน้ากัน...

“ทำไม แกพามาไม่ได้?”

“เปล่าครับ”

“ถ้าแกพามาเจอไม่ได้ก็ไปบอกเลิกซะ หลังจากนั้นก็ไปพบหนูจิบตามที่พ่อว่า เลิกดีสักที”

“ถ้าผมพามา แล้วพ่อเห็นว่าผมชอบเขาจริง ๆ พ่อจะเลิกบังคับผมเรื่องน้องจิบแล้วใช่ไหม”

“นั่นมันเป็นเรื่องหลังจากนั้น”

“...”

พ่อเขานี่ขี้โกงจริง ๆ

สรณัญถอนหายใจหนัก ๆ แล้วลุกขึ้นยืนบ้าง “เอาอย่างนั้นก็ได้ครับ ผมจะพาเขามาเจอพ่อ อาจจะเป็นเย็นพรุ่งนี้ หรือว่าเย็นมะรืนนี้ ยังงัยผมจะขอความไปบอกลุงทศน์เลขาฯ พ่อเอาไว้ก่อนแล้วกัน”

ชยางกูรพยักหน้า “หวังว่าแกจะไม่ทำเป็นลืม”

“ผมไม่ลืมหรอก” สราญยืนมองใบหน้าคุ้นเคยของพ่ออยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่มีท่าทีจะเปลี่ยนใจจริง ๆ เขาก็หันไปทางบันได “ถ้าพ่อมีเรื่องจะคุยแค่นี้ ผมขอขึ้นห้องก่อนก็แล้วกัน ผมอยากอาบน้ำแล้ว”

มีแค่เสียงตอบรับเบา ๆ ดังมา สราญจึงหยิบเสื้อนอกที่วางพาดไว้ขึ้นมา แล้วเดินไปยังชั้นสองของบ้านหลังใหญ่

เดินผ่านห้องหับมากมายมาจนถึงหน้าห้องของตัวเอง แม้จะเป็นบ้านที่อยู่มาตั้งแต่เกิด แต่สราญก็ล็อกห้องเอาไว้แน่นหนา เขายิบกุญแจออกมาไข แต่ตอนที่เปิดประตู นัยน์ตาก็ก็นิ่งไปทางประตูบานหนึ่งที่อยู่ถัดไปหลายช่วงตัว

ไม่รู้หรอกว่าเจ้าของห้องจะแอบออกมาฟังบทสนทนาก่อนหน้านี้หรือเปล่า แต่พอคิดว่าอีกฝ่ายน่าจะกระวนกระวายเรื่องรูปภาพที่ได้เห็นอยู่ มุมปากก็กระชับก็ยกสูงขึ้น

คงจะเป็นไม่รู้ว่าเป็นเจ้าของนาฬิกานั้นคือใคร...

สราญเข้าไปในห้อง สิ่งแรกที่ทำคือหยิบผ้าเช็ดตัวเข้าห้องอาบน้ำ

ความจริงแล้ว เริ่มแรกเลยเขาไม่ได้คิดว่าจะต้องเป็นลม...จะใครก็ได้ เพราะพ่อสั่งให้เขาไปนั่งกินข้าวดูตัวกับผู้หญิงสักคนเหมือนในละคร สราญเลยเอาวิธีได้ตอบแบบในละครในนิยายมาใช้บ้างก็ไม่ได้คิดว่าพ่อจะเชื่อ แต่ลึก ๆ ก็อยากจะปั่นป่วนให้พ่อยอมแพ้เรื่องนี้ได้แล้วก็เท่านั้น

จนกระทั่ง...ได้เห็นลมที่กำลังพุดคุยกับน้องชายบุญธรรมของตัวเองตรงสวนหย่อมเล็ก ๆ

สราญยอมรับว่าเขาใจทำแบบนี้เพราะกัญญ์

ไม่ใช่สิ ต้องบอกว่าถ้าลมไม่ใช่ผู้ชายคนนั้น เขาก็คงไม่สนใจทั้งกัญญ์และคนที่อีกฝ่ายชอบเลยมากกว่า

ไม่ว่าใครจะมองว่าเขาแย่หรือว่าเห็นแก่ตัวยังไงก็ตาม แต่สรณยอมให้กันย้เข้าใกล้แบบนั้นไม่ได้ และถ้าหากในอนาคตลมตอบรับสิ่งที่น้องบุญธรรมของเขาคาดหวังขึ้นมาจริง ๆ ตอนนั้นเขาคงไม่โอเคมากกว่าเดิม แม้ว่าตอนนี้เขาจะทำให้ลมไม่พอใจตัวเองไปแล้ว...

และอาจไม่พอใจมากขึ้น

สรณหลับตาลง ยื่นหัวเข้าไปใต้เร็นชาวเวอร์แล้วลูบกลุ่มผมเปียกซึกเปียก ๆ

“แล้ว...เอกสารนั้น ทางโน้นเขาได้รับแล้วใช่ไหม”

“เรียบร้อยครับ น่าจะเมื่อวานช่วงบ่าย ๆ”

“เป็นไง ไม่ค่อยเห็นด้วยกับความเห็นของผมอีกละสิท่า”

กรวิทย์ยิ้มแหย่เมื่อคนเป็นเจ้านายปรายตามองมาทางตน “ก็...คุณชาติแกเป็นพวกซี้กั๊งวล...”

“พวกหัวเก่ามากกว่ามั้ง” สรณคลี่ยิ้มนิด ๆ ขณะเดินทอดน่องไปตามทางเดินระหว่างแต่ละแผนก ถึงจะพูดแบบนั้น แต่ก็ไม่ได้ไม่พอใจอะไรจริงจิง

เพราะอายุยังน้อย และอาจเพราะลักษณะภายนอกที่ไม่ใช่คนดูจิงจิงหรือเข้มงวด เลยทำให้ถูกมองไปตามภาพลักษณ์

สรณเคยฝึกงาน รวมทั้งทำงานพิเศษกับคนชาติตะวันตกมาก่อน วัฒนธรรมและพื้นเพการทำงานหลาย ๆ อย่างแตกต่างกัน ดังนั้นพอมีปัญหาตรงไหน เขาก็บอกกล่าวและแนะนำไปตามตรง จนอาจจะทำให้ผู้มีตำแหน่งสูงกว่าไม่พอใจขึ้นมา

สรณไม่ได้มีมุมมองว่าคนที่แกว้ยกว่าหรืออยู่ในตำแหน่งงานสูงกว่ามีข้อผิดพลาดแล้วจะติเตียนไม่ได้ แต่กลับโดนว่าเป็นพวกไม่รู้จักเคารพผู้หลักผู้ใหญ่ไปซะอย่างนั้น

“แต่งานนั้นของคุณรัญก็ดีจิง ๆ...”

“ไม่เป็นไร เก็บไว้ก่อนแล้วเดี๋ยวเสนอขึ้นไปใหม่ก็ได้”

ตอนนี้บ่ายโมงกว่าแล้ว เขาเพิ่งกลับมาจากนัดกินข้าวกับเจ้าของที่ดินแห่งหนึ่ง อากาศซึ่งร้อนอบอ้าวทำให้สรายุทธอดสูดสูทตัวนอกออก เหลือแค่คาร์ดิแกนทับแค่บางๆ ด้านใน การแต่งตัวเน้นแฟชั่นมากกว่าเครื่องเครียดเป็นการเป็นงานทำให้พนักงานที่เดินผ่านไปผ่านมาอยู่รอบๆ พวกกันเมียงมองแทบจะเหลียวหลัง

กรวิทย์เห็นเจ้านายเดินยิ้มน้อยๆ อย่างคนมันอกมันใจก็อดก้มลงมองตัวเองไม่ได้ กำลังคิดๆ อยู่ว่าจะหาเวลาว่างแอบเข้าไปขอคำแนะนำจากเอ็มดีดูบ้าง แต่จู่ๆ สรายุทธก็เดินเลี้ยวไปอีกทางแทนที่จะเป็นลิฟต์ผู้บริหาร

“คุณรัญ จะไปไหนครับ”

เจ้าของชื่อเหมือนไม่ได้ยิน ก้าวเข้าไปหยุดอยู่ตรงหน้าใครบางคน มุมปากยกสูงขึ้นกว่าเดิม

“คุณลม”

ร่างสูงใหญ่ในชุดจัมสูทพับแขนสีน้ำเงินเข้มคือหัวหน้าทีมวิศวกรของบริษัทนี้เอง...

ลมกำลังยีนดูเอกสารที่ลูกน้องวิ่งมาปรึกษาด่วนอยู่บริเวณริมทางเดิน กระทั่งได้ยินเสียงนุ่มๆ ดังมาจากด้านข้าง จมูกได้กลิ่นหอมเย็นๆ อันเป็นเอกลักษณ์ลอยมาแทบจะพร้อมกัน กล้ามเนื้อทุกส่วนบนร่างกายพลันแข็งทื่อไปเล็กน้อย แต่นอกจากหัวคิ้วที่เริ่มขยับเข้าหากันแล้ว ใบหน้าก็ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลง

“ไปทำอะไรมาครับ ถึงสวมชุดแบบนี้”

“วันนี้คนในทีมของผมคนหนึ่งลาป่วย” คนถูกถามตอบกลับนิ่งๆ

“ก็เลยลงไปช่วยเองเลยเหวอครับ ขยันสมกับเป็นคนของผมเลย”

“...”

‘คนของสราญ’ เจียบ

ลูกน้องของลมที่อยู่ในยูนิฟอร์มแบบเดียวกันหลบไปยืนอยู่อีกทางอย่างรู้าน ส่วนกรวิทย์ก็ยืนก้มหน้าอย่างสำรวม ทำเหมือนคนไม่อยากรุงเรื่องของเจ้านาย แต่ก็อดเหลือบตามองด้วยความสงสัยไม่ได้ ก่อนหน้านี้เขาติดต่อกุณลมให้มาพบเจ้านายตัวเองหลายครั้งแล้ว แต่ไม่เคยถามว่าเรื่องอะไร ส่วนตอนนี้...

เจ้านายของเขาขับเข้าไปใกล้กุณลมจนตัวแทบจะติดกัน ร่างโปร่งบางของคุณสราญสูงแค่จุมกอีกคน พอเงยหน้าชันตาส่งยิ้มให้ กรวิทย์คิดว่าถ้าเปลี่ยนตัวเองเป็นกุณลม เลือดในกายเขาคงสูบฉีดพลุ่งพล่าน ปฏิริยาตอบรับคงอีกอักน่าอาย ไม่เหมือนกับกุณลมซึ่งยืนจ้องหน้ากลับไปเหมือนไม่รู้สึกรู้สาใดๆ อย่างนี้ได้

“ก่อนหน้านี้ผมโทร. หาคุณ ทำไมไม่รับล่ะครับ”

“ผมทำงานครับ ไม่ได้พกมือถือ”

“อ้อ” สราญใช้สายตาและรอยยิ้มเป็นเชิงบอกว่า ‘นี่กว่าจะใจ’ ส่งไปให้ “พอดีผมมีเรื่องจะคุยกับคุณนิดหน่อย นี่คุณกำลังจะไปไหนต่อครับ กลับไปที่ไซต้งานหรือ”

“ผมจะกลับไปเปลี่ยนเสื้อที่บริษัท คุณมีอะไรก็พูดมาได้เลย”

เฮอะ เลี่ยงไม่อยู่กับเขาตามลำพังชัด ๆ

“พอดีมีคนคนหนึ่งอยากจะเจอคุณ...” สราญชะงักหน้าเข้าไปกระซิบ “คนที่ผมอยากจะให้รู้เรื่องของเรานั้นแหละ”

ลมใช้มือข้างหนึ่งดันตัวสราญออกเบา ๆ “รู้แล้ว คุณไม่ต้องเข้ามาใกล้นักก็ได้”

“ก็คุณเป็นคนบอกให้ผมพูดตรงนี้เองนี่ ว่าไงครับ ตกลงโอเคไหม ถ้าวันนี้ไม่ได้ เอาเป็นเย็นพรุ่งนี้ก็ได้ล่ะ”

“ผมรู้แล้ว”

ใบหน้าของสราญแสดงออกว่าเซอร์ไพรส์ทันทีทันใด “คุณโอเคหรือ”

“ถึงยังไงคุณก็จะให้ผมไปอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง”

ดวงตาคู่นั้นพราวระยับขึ้นมา “ผมแค่คิดว่าจะต้องใช้เวลาที่คุณประมาณหนึ่งต่างหาก โอเคครับ ถ้าอย่างนั้นตอนเย็นผมจะรอคุณอยู่ที่ห้องทำงานก็แล้วกัน”

ลมจำใจพยักหน้า แล้วดึงสายตากลับมาทางเอกสารในมืออีกหน “ถ้าคุณหมดธุระแล้ว...”

“ครับ ผมหมดธุระแล้ว” สราญแทรกขึ้นมาก่อน จังหวะที่ร่างสูงใหญ่ไม่ทันตั้งตัว เขาก็ยกมือข้างหนึ่งขึ้นไปใกล้ๆ

นาฬิกาที่สราญปิดเบาๆ ตรงแถวปกคอเสื้อ ลมก็หยุดชะงัก ตวัดตามองก็เห็นเพียงแค่แพขนตาซึ่งหลุบมองไปยังจุดที่เปื้อนฝุ่น ไข่เม็ดเล็ก ๆ ที่เห็นชัดเจนทำให้เพ็งรู้สึกตัวว่าระยะห่างของกันและกันตอนนี้มันใกล้มากขนาดไหน

“คุณ...”

“ผมก็จะไปทำงานต่อแล้ว เอาไว้เจอกันนะครับ...”

คิวหนาของลมขมวดแน่น จ้องมองปากรูปกระชับที่อ้าค้าง เอาไว้เขม็ง คิดว่าอีกคนจะเอ่ยคำว่า ‘สามี’ ออกมาเหมือนเมื่อวาน

สราญที่กำลังจับจ้องใบหน้าคมคายอยู่เช่นกันหลุดหัวเราะออกมา นัยน์ตาจึงจอกคู่นั้นหยีจนเป็นเส้นโค้ง เสียงหัวเราะทำให้คนที่อยู่รอบๆ มองมาด้วยความสนใจ และเหมือนจะถูกดึงดูดให้หลุดยืมตาม เว้นแค่คนคนเดียวคือคนที่ได้รับรอยยิ้มโดยตรงนั้นแหละ

สราญกลับขึ้นมาถึงห้องทำงานก็พบกับแพ้มที่รอให้เขาเซ็นวางสูงเป็นตั้ง และเพราะวันนี้ต้องรีบกลับไปกินมื้อเย็นที่บ้าน แม้จะอยากถอนหายใจหนักหน่วงแค่ไหน แต่ก็ต้องฮีบเอาไว้ นั่งลงประจำที่แล้วเริ่มหยิบมาเคลียร์ให้เสร็จไปที่ละอย่าง

เวลาค่อยๆ เคลื่อนไปเรื่อย ๆ เมื่อถึงห้าโมง ลมที่อยู่ในสภาพเสื้อเชิ้ตและกางเกงสแล็กเรียบร้อยก็ก้าวออกมาจากลิฟต์ ตาคม

มองเห็นร่างผอมสอมแว่น ผมใส่เสื้อจนเรียบสนิทนั่งอยู่ตรงโต๊ะ
ประจำเป็นด้านแรก เมื่ออีกฝ่ายหันมาเห็นเขาก็ลุกขึ้นยืน

“อ่า...คุณลม สวัสดิ์ครับ”

“ครับ”

“คุณระบุบอกว่าถ้าคุณลมมาถึงแล้วให้เข้าไปได้เลย ไม่ต้องขอ
อนุญาตครับ”

คนฟังชะงักไปเล็กน้อย แต่ก็พยักหน้ารับ เดินผ่านสายตาที่
แอบมองอย่างสนใจของกรวิทย์ไป

เมื่อผลักประตูเปิดเข้าไป คิดว่าจะได้เจอรอยยิ้มที่เจ้าของห้อง
มักจะส่งให้ แต่ครั้งนี้คิ้วเข้มเป็นอันต้องยกขึ้นอย่างแปลกใจเมื่อเห็น
ว่าคนที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่กำลังหลับสนิท ตาคู่นั้นปิดแน่น
มุมปากรูปกระชับยกขึ้นน้อยๆ ทำให้ดูเหมือนกำลังฝันดี แต่หัวคิ้ว
กลับขมวดเข้าหากัน

เวลาที่อยู่นิ่งๆ ไม่ใช่สายตาวิบวับจ้องมา บรรยากาศรอบตัว
อีกฝ่ายกลับดูเงียบสงบ อาจเพราะใบหน้าสวยดูดีนั้นก็ได้อะไรที่ทำให้
บรรยากาศดูเบาสบายขึ้น มองแล้วเหมือนเห็นภาพจิ้งจอกขนฟู
ตัวน้อยกำลังหลับใหลอยู่ข้างรากต้นไม้ใหญ่

ลมเดินเข้าไปใกล้โต๊ะทำงานอีกนิด แต่อาจจะเพราะเสียง
เสียดสีของเสื้อ คนที่เอนพิงเก้าอี้ถึงรู้สึกตัว

สรณภะพริบตาก่อนจะค่อยๆ เปิดกليبตาขึ้นมาช้าๆ นัยน์ตา
สีน้ำตาลอ่อนนั้นมีแววว่องจนชัดเจน แต่เมื่อมันกวาดมาเห็นร่างของ
อีกคนเข้าก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป

“คุณมาแล้ว?”

“ครับ” เสียงทุ้มตอบรับแค่สั้นๆ

“รอคุณนานจนหลับไปแล้วเนี่ย ให้ผมซ่อมเป็นภรรยาโรสามี
กลับบ้านอยู่หรือครับ”

“...”

ตื่นมาก็พูดจาไม่รี้นหูอย่างที่คาดทันใด
สรณูปิตธิ์เกียจ ลูกขึ้นจากเก้าอี้ทำงานก่อนชักชวน “งั้นก็ไป
กันเถอะครับ ผมบอกทางนั้นไว้แล้ว”

ครั้งนี้ล้มไม่ได้หยุดนั่งรอคอยอะไรอีก เขาเดินตามร่างนั้น
ออกไปนอกห้อง ลงลิฟต์ ตรงไปทางมัสแตงสีแดง ทุกอย่างเหมือน
เมื่อเย็นวานไม่มีผิด

วันนี้มุ่งตรงไปยังอีกเส้นทางหนึ่ง ตลอดเวลาที่รถแล่นอยู่บน
ถนนกว้าง สรณูปิตธิ์ไม่ได้พูดอะไรออกมาเลยสักคำ ลมเองก็ไม่ได้ निक
อยากสนทนากับอีกฝ่ายเช่นกัน เพราะรู้สึกสะกิดใจกับท่าทางที่
เหมือนกำลังคิดอะไรเจิบ ๆ คนเดียวของคนที่นั่งหลังพวงมาลัย
มากกว่า

กระทั่งรถเลี้ยวเข้ามาในหมู่บ้านหนึ่งนั่นแหละ ดวงตาคู่มก็
ค่อย ๆ เปลี่ยนไป

“ถึงแล้วครับ”

คิวเข้มชนกันแน่น “คนที่คุณจะให้ผมมาเจอ...”

“ครับ พ่อของผมเอง” สรณูปิตธิ์แทรกพลางแตะเบรกจอดตรง
ที่ว่างหน้าเทอร์เรซ “เขาบอกว่าอยากจะเจอคนรักของผม”

ใบหน้าคมคายเคร่งเครียดขึ้นมาทันที “ทำไมคุณถึงไม่บอกผม
ก่อน”

“ทำไมครับ คุณกลัวพ่อตาเหรอ ไม่ต้องห่วงนะ ผมไม่ยอมให้
พ่อผมว่าอะไรคุณหรอก”

“เวลาอย่างนี้คุณยังจะพูดเล่นเหรอ คุณไม่รู้ว่ะ...”

“พ่อออกมาพอดี” เจ้าของเสียงนุ่มแทรกขึ้นมาเบา ๆ

สรณูปิตธิ์มองผ่านใบหน้าคมคายไปทางกระจกฝั่งที่นั่งข้างคนขับ
ภาพที่เห็นเวลานี้คือร่างของชายวัยกลางคนในชุดเสื้อเชิ้ตทำงาน
กำลังเดินผ่านประตูโค้งบานใหญ่ ตาจ้องเขม็งผ่านกระจกรถที่ติดฟิล์ม
ของลูกชายราวกับจะให้มันทะลุเข้าไปถึงด้านใน

สรณมองพ่อตัวเองแล้วหันไปมองหน้าลมอีกครั้ง แต่อีกฝ่ายไม่แม้แต่จะมองมาทางเขาเลยสักนิด บรรยากาศรอบกายหนักอึ้งอย่างที่คาด

ทว่าตอนที่สรณจะเอ่ยอีกครั้ง ลมกลับเป็นฝ่ายเปิดประตูก้าวลงไปก่อน

สรณเตรียมใจเอาไว้ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว ถึงได้ซ่อนสีหน้าและความรู้สึกจริง ๆ ของตัวเองไว้ก่อนเปิดประตูลงไปบ้าง

“...”

เพราะตามออกมาทีหลัง เขาถึงไม่เห็นว่สีหน้าของพ่อตอนที่เจอ ‘คนรัก’ ของตัวเองในพริบตาแรกเป็นยังไง เห็นแค่ลมที่ยกมือไหว้ และพ่อที่มองตรงมาอย่างไม่ละสายตา

สรณก้าวเข้าไปหยุดอยู่ข้าง ๆ ร่างสูง ลองเสียงเอื้อมมือไปแตะแขนหนาดูว่าจะถูกปัดออกหรือเปล่า แต่เมื่อไม่มีปฏิกิริยา นิ้วเรียวก็ทาบทับบลงไปบนผิวสีแทน มุมปากอดยขึ้นแบบขำ ๆ ไม่ได้คล้ายเป็นเรื่องตลกน่าเศร้ายังไงชอบกล

“พ่อครับ นี่...”

“คนรักของแก?” ขยางกรูพุดแทรกขึ้นมาด้วยสีหน้าที่ยังไม่อาจคลายความเคร่งเครียดลงได้

“ครับ”

“รัญ แกคิดว่าพ่อจะเชื่อจั้นหรือ”

“ทำไมไม่เชื่อล่ะครับ” คิ้วเล็ก ๆ เลิกขื่นสูง “อ้อ หรือพ่อคิดว่าผมไปหาใครมาแก้งปลอมเป็นคนรัก? จั๊นอยากจะให้ผมแสดงให้ดูดีไหม จูบ? หอมแก้ม? พ่อจะได้เชื่อ”

ตอนพุดสรณหันไปมองหน้าลมเล็กน้อย ดีหน่อยที่อีกคนไม่ได้ดันตัวเขาออกหรือมีปฏิกิริยาอะไรที่จะทำให้เกิดความแตก ส่วนพ่อเขา...สีหน้าบ่งบอกชัดเจนเลยว่กำลังข่มอารมณ์เอาไว้มากขนาดไหน

“ลม บอกลูกมา เราช่วยรัฐมาหลอกลูกใช่ไหม”

สรายุแสวงทำสีหน้าแปลกใจ แล้วพูดชัด “เดี๋ยวนะครับ นี่พ่อรู้จักคนรักของผมด้วย?”

“แกอย่ามาทำเป็นไขสือ”

“ผมไขสือตรงไหน ไม่สิ ผมไม่ควรถามคำถามนี้ใช่ไหม เพราะว่าเป็นบริษัทนี้กับบริษัทพ่อ พ่อก็ต้องรู้จักหัวหน้าทีมวิศวกรประจำบริษัทอยู่แล้ว”

“รัฐ แกเองก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่าลมเป็นลูกชายของธีระ”

“ธีระ?” เสียงนุ่มของสรายุสูงขึ้นเล็กน้อย “ลุงธีระเพื่อนพ่อนะเหรอ”

“...” ขยายกรไม่ได้พูดอะไรอีก แต่สีหน้ากลับไม่ได้ดูดีขึ้นเลย แม้แต่นิด

เห็นพ่อดูเคร่งเครียดขนาดนั้น สราก็ถอนหายใจ “เออจ้ะ ผมว่าเราเข้าไปคุยกันในบ้านดีกว่าครับ ผมกับคุณลมหิวแล้ว พ่อก็ไม่ควรกินข้าวผิดเวลาด้วยเหมือนกัน ออย่าลืม”

ชายวัยกลางคนก็เหมือนจะเพ็งนึกขึ้นได้ เขาปรับใบหน้าให้ผ่อนคลายกว่าเดิม

“ลุงไม่ได้เจอลมมาสักพักแล้ว ที่บริษัทก็เหมือนกัน เข้าบ้านเถอะ ลุงสั่งให้แม่บ้านเตรียมกับข้าวไว้แล้ว”

“ขอบคุณครับ”

สรายุที่ยังยืนจับแขนหนาเอาไว้อยู่ยี้มกับตัวเอง ดูเหมือนว่าพอเห็นว่าเป็นลม แม้จะยังไม่พอใจที่เขายืนยันว่าแฟนตัวเองเป็นผู้ชาย ทว่าพ่อก็ไม่แสดงท่าทีมีนตึงอะไรใส่คนข้างๆ นี่

แต่ก็...เป็นไปตามที่สรายุเดาไว้นั้นแหละ

สรายุรู้นิสัยพ่อดี ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่กล้าพาลมมา ถ้าตัวเองกลายเป็นคนทำให้หน้าที่การงานของหัวหน้าวิศวกรคนเก่งประจำบริษัทเสียหาย ทั้งที่บ้านเขาและบ้านปัญญาทรัพย์คงสาปแช่งไป

ยันชาติหน้าแน่

ทันทีที่ก้าวเข้ามาในบ้าน กลิ่นอาหารหอมๆ ก็ลอยมาเข้าจมูก เวลานี้แม่บ้านทำหน้าที่ของตัวเองเรียบร้อยแล้ว บรรดาข้าวหลายอย่างถูกจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบบนโต๊ะตัวยาว จานข้าวก็วางเอาไว้ที่สุด สราญที่ยังจับแขนหนาของคนข้างๆ เอาไว้กวาดตามอง ก่อนที่คิ้วจะเลิกขึ้นสูงเมื่อเห็นว่าใครบางคนนั่งอยู่ด้วย

อ้อ ก็นั่นสินะ เกือบลืมไปแล้วว่ายังมีอีกคนอยู่

“...”

สราญแค้นเสียงเบาๆ

ขย้างกุดเดินไปนั่งลงตรงเก้าอี้ตัวประจำบริเวณหัวโต๊ะ ส่วนที่นั่งของสราญและลมอยู่ฝั่งตรงข้ามกับกันย์

เมื่อพวกเขาทั้งหมดนั่งลง สราญเห็นว่าน้องชายบุญธรรมซึ่งก้มหน้าอยู่ตลอดเวลา ก็เงยขึ้น สีหน้าทั้งแปลกใจทั้งตกใจได้อย่างไร้เดียงสาแบบเนียน

“...พี่ลม สวัสดิ์ครับ”

ใบหน้าแข็งๆ ของลมคลายลงเล็กน้อย เขาผงกศีรษะนิดๆ “ครับ”

“พี่รัญ เอ่อ...พี่ลมเป็น...” เสียงเบาหวิวนั้นเจี๊ยบไปเหมือนใช้คำพูดไม่ค่อยถูก

สราญไม่สนใจ หันไปหาคนข้างตัว “คุณหิวหรือยัง”

“...”

แต่...นั่นแหละ ก่อนหน้านี้เขาไม่ตอบน้องชายน่ารำคาญนั้น คราวนี้แฟนกำมะลอก็ไม่ยอมตอบเขา

ร่างโปร่งโน้มตัวเข้าไปใกล้ เอ่ยเสียงเบา “คุณช่วยทำให้มันเนียนๆ กว่านี้หน่อยได้ไหมครับ เดี่ยวพ่อก็ไม่เชื่อหรอก”

อย่างน้อยก็ให้เนียนได้สักครึ่งของน้องชายสุดที่รักของเขา ก็ยังดี

“...” คนฟังปรายตามองกลับมา แต่ก็ยอมพยักหน้า
“โอเค ฉันตกข่าวเลยก็แล้วกัน พ่อก็น่าจะหิวแล้ว ป้าจตุตทำให้
พ่อก่อนเลยครับ”

ชยางกูรที่สังเกตพฤติกรรมของลูกชายมาตลอดจนถึงตอนนี้
พ่นลมหายใจเบา ๆ หันไปพยักหน้ายืนยันกับแม่บ้านร่างท้วมซึ่ง
ยืนถือโถข้าวรอทำอยู่

เขาไม่ได้บอกว่าเชื่อ เดิมทีก็คิดเอาไว้อยู่แล้วว่านี่คงเป็นการ
ต่อต้านไว้สาระของสราญ ลูกชายคนโตของเขาน่ะหิวดี้อ สราญเอง
ก็คงเดาได้ว่าเขาจะต้องไม่เชื่อ แต่เมื่อไม่มีหลักฐาน ชยางกูรก็ทำ
อะไรไม่ได้ ถ้ามันหลุดไปเข้าหูลูกสาวบ้านอื่นที่เล็งเอาไว้แล้วละก็
งานดูตัวคงได้ล้มเหลว ๆ

ยิ่งกับลูกชายคนโตของเพื่อนสนิทตัวเอง ชยางกูรยิ่งต้องกลืน
คำพูดที่เตรียมเอาไว้ต้อนรับ ‘แฟนหนุ่ม’ ของลูกชายตัวเองกลับ
ลงคอไปจนหมด

“ทานข้าวก่อน แล้วเดี๋ยวเราค่อยคุยกัน”

คำพูดของเจ้าบ้านเป็นเหมือนประกาศิต มือเย็นจึงดำเนินไป
ทั้งอย่างนั้น

ระหว่างนั้นไม่มีใครเอ่ยอะไรขึ้นมา เว้นแต่เสียงนุ่ม ๆ ของสราญ
ที่มักจะคอยถามคนข้างตัวเบา ๆ ด้วยท่าทางใส่ใจเทกแคร์ รวมทั้ง
ยิ้มหวาน ๆ ถูกมอบให้แขกที่พามาในวันนี้ทั้งหมด ชยางกูรซึ่งแอบ
มองอยู่แม้จะไม่ได้พูดอะไร แต่แววดากลับราบเรียบมากขึ้นเรื่อย ๆ
ทั้งไม่พอใจลูกชายและอิจฉาขึ้นมาหน่อย ๆ

รอยยิ้มนั้นถูกยกให้คนที่เอาแต่นั่งเงียบ ๆ ท่าทางแข็งกระด้าง
ไมโรแมนติก ดูเหมือนไม่สนใจลูกชายเขาด้วยซ้ำ

ถึงลมจะเป็นลูกชายของธีระ แต่เวลานี้ชยางกูรกลับรู้สึกไม่ค่อย
ปลื้มอีกฝ่ายขึ้นมาบ้างแล้ว

อาหารมื้อนี้ผ่านไปเร็วกว่าที่คิดไว้ สามสิบนาทีต่อมา คนทั้ง

สามก็ย้ายไปยังห้องนั่งเล่น

“ตกลงแล้ว... ลมเป็นคนรักของลูกชายลุงจริง ๆ?”

สรณูชะงัก กันเพิ่งจะสัมผัสชีพา พ่อก็โพล่งคำถามนี้ออกมาทันที เขาเตรียมจะเปิดปากเอง แต่เสียงหัมของคนข้าง ๆ กลับดังขึ้นก่อนอย่างเหนือความคาดหมาย

“ครับ”

ชยางกูรหรีตา “พวกเรารู้จักกันได้ยังไง”

“พวกเราเจอกันที่บริษัทครับ”

“ที่บริษัท? เธอไปฝึกงานที่ไซต์แล้วกลับมาที่บริษัททุกวันเลยเหรอ”

“ปกติผมอยู่ไซต์ครับ แต่ถ้ามีงานสำคัญถึงจะกลับมาที่บริษัท”

“ถ้าฉันพวกเธอเจอกันบ่อย ๆ ได้ยังไง ลูกชายลุงก็ทำแต่งงานอยู่ในห้อง เอาเวลาไหนมา...”

“พ่อ” สรณูตัดสินใจพูดแทรกก่อนที่อีกฝ่ายจะโดนไล่เบี้ยไปมากกว่านี้ จะว่าไปพวกเขาเองก็ไม่เคยเต็มกันมาก่อนเลยด้วย “ถามอะไรถึงขนาดนั้นล่ะครับ แพนผมเกร็งหมดแล้ว มีอะไรก็มาถามผมดีกว่า”

“พ่ออยากรู้ ถึงได้ถาม ทำไม ตอบไม่ได้งั้นเหรอ”

“ไม่ใช่แบบนี้ครับ ฉันผมตอบให้เองก็แล้วกัน ผมเจอกับคุณลมตอนที่เขาแวะกลับมาเคลียร์งานที่บริษัท เห็นครั้งแรกก็ปั๊งเลย พ่อก็เห็นว่าแพนผมหน้าตาดีจะตาย จากนั้นก็เป็นผมเนี่ยแหละที่เข้าไปตีขอเบอร์แล้วก็ติดต่อกันมาตลอด”

“นี่แกเล่าพูดจาแบบนี้ออกมาได้ยังไง”

“ทำไมล่ะครับ ผมก็เป็นผู้ชายคนหนึ่งนะ” สรณูยืนยันคำนั้นโดยการขยับเข้าไปเบียดชิดกับร่างแข็ง ๆ ร้อน ๆ มากกว่าเดิม เขาถือโอกาสวางมือของตัวเองทาบทับข้อมือหนาของอีกฝ่ายด้วยเลย

“ธีระรู้เรื่องหรือยัง”

“พ่อครับ พวกเราเพิ่งจะคบกันเอง ทั้งเรื่องงานผมกับงานของคุณลม เราไม่ได้ตั้งใจจะบอกใครด้วยซ้ำ ส่วนพ่อ...ถ้าไม่เป็นเพราะเห็นจากไอจีก็คงไม่รู้เรื่องไม่ใช่เหรอครับ” ประโยคหลังสราญเปลี่ยนน้ำเสียงตัวเองให้จริงจังมากขึ้น “ผมยังไม่รู้เลยว่าอนาคตจะเป็นยังไง แต่ตอนนี้ผมก็อยากให้พ่อรู้เอาไว้ว่าเรื่องของผมนับน้องจีบมันเป็นไปได้”

นัยน์ตาของชายวัยกลางคนจับจ้องไปที่ใบหน้าของคนอ่อนวัยกว่าทั้งสองนิ่งๆ

“แก...ชอบลมจริง?”

“ครับ ผมชอบ” สราญไม่ได้หยุดคิดเลยด้วยซ้ำ

“...”

“ตอนนี้ผมอาจจะพูดได้แค่นี้ แต่หลังจากนี้คงจะทำให้พ่อมั่นใจมากขึ้น แค่นี้จะยอมเชื่อผมได้หรือยัง”

ไม่มีคำตอบรับใด ๆ หลุดออกมาจากปากคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม นานเกือบนาที ช่างกูรถึงจะเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง

“เรื่องนี้พ่อจะคอยสังเกตและตัดสินใจเอง แต่...ถึงพ่อจะพูดแบบนี้ ก็ไม่ได้หมายความว่าพ่อจะสนับสนุนให้แกคบกับผู้ชายต่อ” คนพูดหันหน้าไปทางลูกชายเพื่อน “ลุงต้องพูดตรงๆ ลมเองก็ต้องเข้าใจลุงด้วย แล้วก็เรื่องหนูจีบ ยังไม่มีการยกเลิกใดๆ ทั้งนั้น แค่นี้ตอนนี้พ่อจะให้เวลาแกอีกสักหน่อยรัญ ทบทวนตัวเองให้ดีมากกว่านี้”

“...” สราญนิ่งหน้า

จะบ้าตาย บอกทีว่านี่หิวพ่อเขา ไม่ใช่ก่อนหิวน

นึกอยากจะทำงไปอีกหลายคำ แต่ก็ตัดสินใจในชั่วแวบว่าไม่ควรจะตึงตันในช่วงเวลานี้

ที่พูดแค่นี้เพราะเห็นว่าคนที่เขาพามาคือลม ลูกชายของเพื่อนตัวเอง ถ้าเป็นคนอื่นนะเหรอ รับรองว่าได้โดนตอกหน้าใช้เสียงแข็ง

ให้เลิกกันตั้งแต่ก้าวแรกที่ย่างเท้าเข้าบ้านแล้ว

พอยังไม่เชื่อเรื่องนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ทั้งยังจับตาดูเขาและคนรักอยู่ ถ้าสุดท้ายรู้ว่านี่เป็นแค่ใจอกเอาตัวรอดของสราญ เวลานั้นแหละที่ตัวเขาจะไม่มีเหตุผลใด ๆ มาค้านไม่ไปพบกับฝ่ายหญิงที่พอนัดเอาไว้อีกแล้ว

สราญคิดขณะหลุบตาลงมองมือตนเองที่ยังทาบทับอยู่บนข้อมือหนาเงิบ ๆ

สองทุ่มครึ่งในห้องนั่งเล่นก็เหลือแค่เพียงคู่รักกำมะลอ

หลังจากจบประเด็นของสราญ ชยางกูรก็หันมาพูดคุยกับลมต่ออีกพักใหญ่ ๆ ทั้งเรื่องงานในบริษัทและเรื่องเพื่อนสนิทของตนเอง จนเมื่อมีสายสำคัญจากเลขาฯ ส่วนตัวเข้ามานั้นแหละ ถึงได้แยกตัวขึ้นไปยังห้องทำงานชั้นบน

สราญมองตามหลังพ่อตัวเองไปครู่หนึ่ง จากนั้นถึงหันกลับมามองคนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ

“คุณลม” ปกติแล้วสราญมักจะพูดเข้าแห่หรือไม่กี่ใช้น้ำเสียงยืเยว แต่เวลานี้น้ำเสียงกลับเต็มไปด้วยความจริงจัง

“...”

“เรื่องนี้...ผมขอบคุณคุณมากนะครับ”

คนฟังยังคงไม่ตอบอะไรเขาจึงพูดต่อ

“ผมถูกเรียกตัวกลับจากอเมริกาหลังจากพ่อรู้ว่าเป็นเกย์จากนั้นก็...” เขายักไหล่ ท่าที่เหมือนไม่ได้ใส่ใจ แต่แววตาหม่นลงโดยที่ไม่มีใครเห็น “พ่อก็เตรียมหาคู่หมั้นมาให้ คุณคิดดูสิ ให้คนที่ชอบผู้ชายไปแต่งงานกับผู้หญิงเนี่ยะ เธอจะต้องเป็นคุณหนูที่น่าสงสารอะไรขนาดนั้น ผมทำแบบนั้นไม่ลงหรอก”

“คุณก็เลยโกหก?” ตาคู่คมที่ปรายมามองเต็มไปด้วยความไม่พอใจ “ว่าตัวเองโดนคนตามตีอยู่”

“เรื่องนั้นผมไม่ได้โกหกนะ ที่บอกคุณว่าโดนคนคนหนึ่งทำให้เดือดร้อนมาได้สักพักก็เป็นเรื่องจริง คุณก็เห็นความลำบากใจของผมตอนนี้ี้ แค่ไม่ได้บอกว่าใครก็เท่านั้นเอง”

ลมส่ายหน้า “แต่คุณรู้อยู่แล้วว่าผมเป็นใคร”

“...”

“ปัญหาของตัวเอง คุณไม่ควรลากคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง”
 นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนของสราญมองไปอีกทาง ลมหายใจร้อน ๆ ถูกระบายออกมาจากริมฝีปากรูปกระชับซ้ำ ๆ

เรื่องนั้น...สราญก็เข้าใจ

“ผมรู้ ที่คุณพูดมาก็ถูก แต่คุณก็ช่วยผมไม่ใช่เหรอครับ”

“ผมช่วยเพราะอะไร คุณลืมไปแล้วหรือไง”

“เรื่องที่ทำให้คุณไม่ชอบขึ้นหน้าผมขนาดนี้ ผมไม่ลืมหรอก ถ้าไม่ทำแบบนี้ พ่อคงไม่ยอมแพ้ ผมเองก็ไม่ได้มีทางเลือก...”

“ไม่ใช่ไม่มีทางเลือก” แววดาของคนพูดราบเรียบ “แต่คุณจงใจเลือกแบบนี้ต่างหาก”

“...”

“สำหรับผม คุณก็เป็นแค่คุณหนูเอาแต่ใจคนหนึ่ง”

สราญตอบรับประโยคนั้นด้วยรอยยิ้มหวาน “ถึงคุณจะพูดแบบนั้น แต่ตอนนี้เรากำลังเรือลำเดียวกันไปแล้วนี่ครับ”

ร่างโปร่งเดินเข้ามาในห้องนอนกว้างอันคุ้นเคยของตัวเอง
 กลิ่นเบาบางอันเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวทำให้ใจของสราญสงบลง เขาไม่ได้เปิดไฟ อาศัยความคุ้นชินและแสงจากไฟหน้าบ้านรวมทั้งแสงจันทร์ดวงน้อยมองฝ่าความมืด ทั้งกายนั่งลงตรงปลายเตียง ผืนฟากตรงข้ามคือกระจกเงาบานยาว

สราญจ้องมองมันนิ่ง ในนั้นปรากฏเงาสลัวรางสะท้อนกลับมา แต่ก็ยังสว่างมากพอที่จะทำให้เห็นความเหนื่อยอ่อนซึ่งสะท้อน

อยู่ในแววดา เห็นแล้วลมหายใจเฮือกหนึ่งก็ถูกพ่นผ่านริมฝีปาก
 สมองเต็มไปด้วยเรื่องมากมาย เขาอาจจะนั่งอยู่ตรงนั้นอีก
 ครู่ใหญ่ๆ ถ้าไม่เป็นเพราะเสียงพูดคุยแว่วๆ ของใครบางคนดังขึ้น
 มาจากตรงระเบียง

สรณลูกขึ้นยืน เดินไปเลิกผ้าม่านตรงหน้าต่างบานข้างๆ
 ออก ภาพที่เห็นทำให้สีหน้าคนมองเปลี่ยนไป

“...”

ร่างสูงใหญ่ของคนทีปฏิเสศไม่ให้เขาไปส่งเมื่อครู่ยืนอยู่กลาง
 สวนหย่อมเล็กๆ ตรงทางเดินทอดไปยังประตูใหญ่ ไม่ใช่แค่ลม แต่
 ตรงหน้ายังมีร่างเล็กเฝ้ามองยืนอยู่ด้วยอีกคน

ใช่ ก็เพื่อน้องชายบุญธรรมของเขาที่ทำเป็นขอตัวขึ้นห้องไป
 ตั้งแต่กินมือเย็นเสร็จนั่นแหละ

เวลานี้ทั้งคู่กำลังพูดคุยกัน สรณไม่รู้หรอกว่าพวกเขาคุยเรื่อง
 อะไร รู้เพียงแต่ว่าสีหน้าเย็นชาที่ลมมักจะมิให้เขาสลายหายไปหมด
 แม้ใบหน้าคมคายนั้นจะไม่ได้แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมามากมาย
 แต่มันก็อ่อนลงแม้กระทั่งแววดา

ใบหน้ากันยมีรอยยิ้มบางๆ แก้มขาวคู่นั้นขึ้นสีระเรื่อเล็กน้อย
 และยิ่งเปลี่ยนเป็นแดงกำมากขึ้นจนเจ้าตัวต้องก้มหน้าซ่อนมัน
 เอาไว้เมื่อถูกมือหนาลูบกลางศีรษะ

ใจสรณพลิกกลับไปกลับมาอยู่ชั่วเวลาหนึ่ง เขาถอนหายใจ
 ผ่านริมฝีปากเบาๆ ก่อนจะปล่อยมือให้มันตกลงมาบังทุกสิ่งทุกอย่าง
 เอาไว้ตามเดิม